

K. 5817 A
276/87154

ЛІТЕРАТУРНИЙ ЖУРНАЛ

10

ЛИСТОПАД

1937

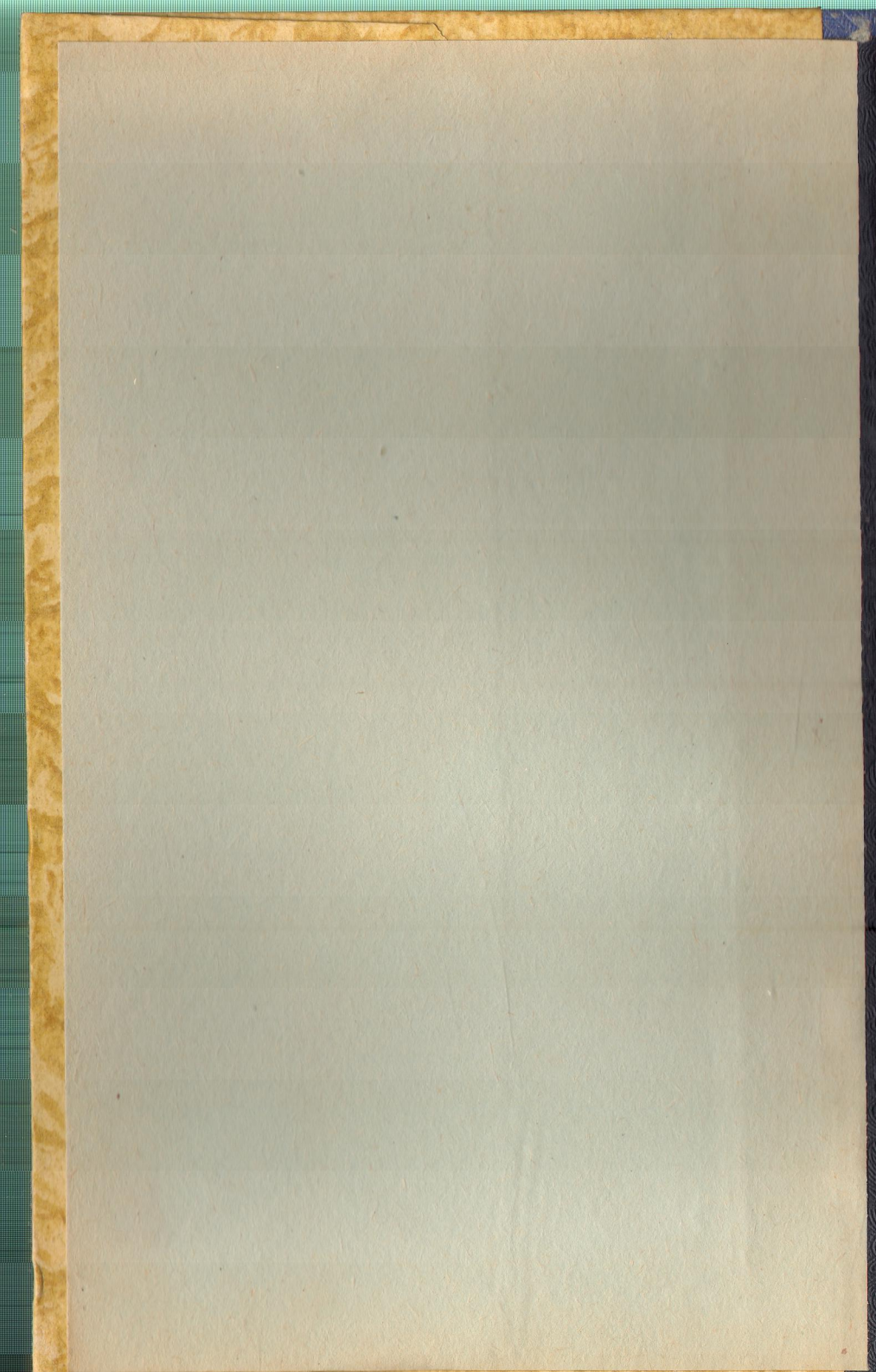
ДЕРЖАВНЕ ЛІТЕРАТУРНЕ ВИДАВНИЦТВО

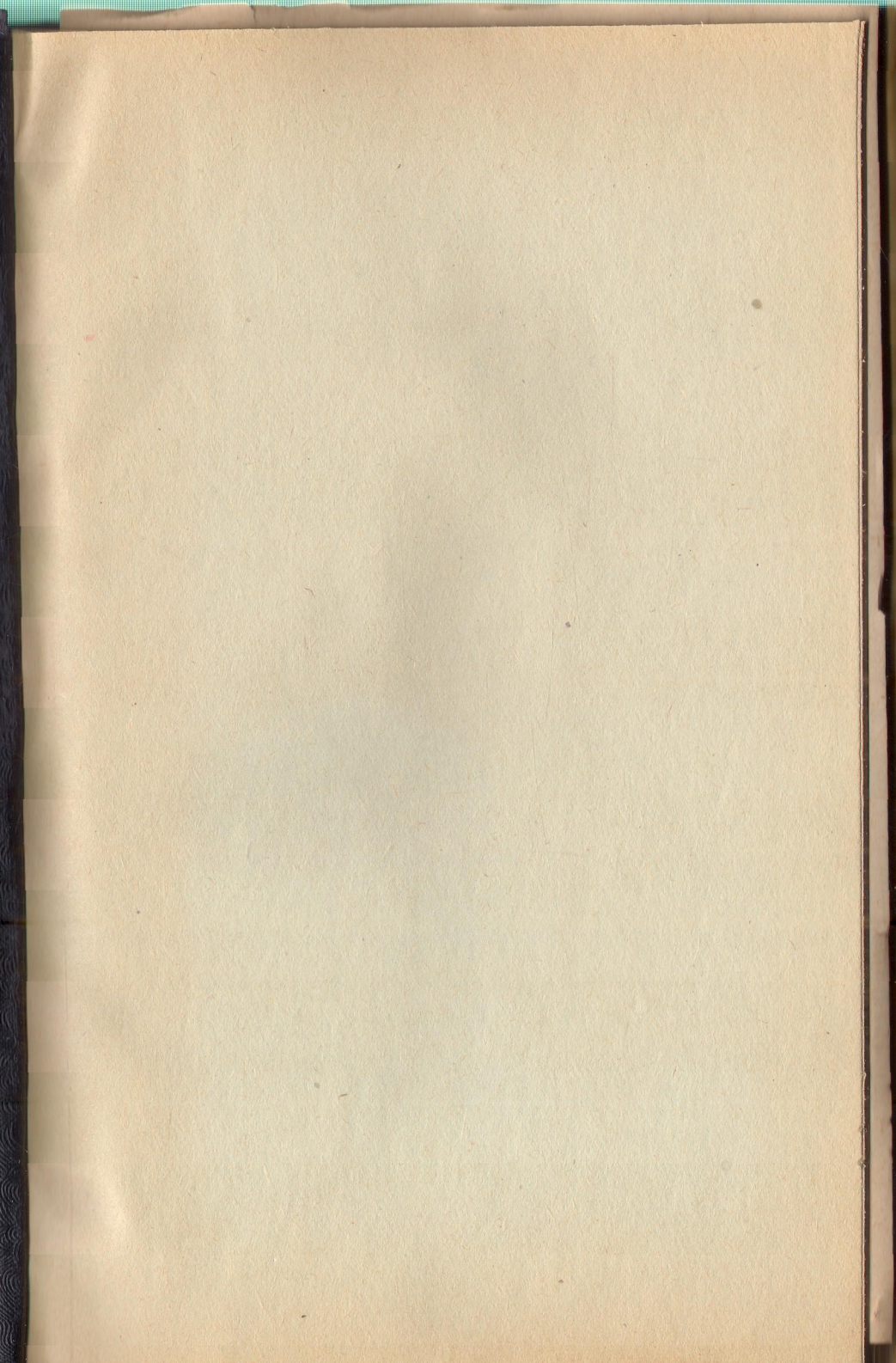
V.N. Karazin Kharkiv National University

00721308

9

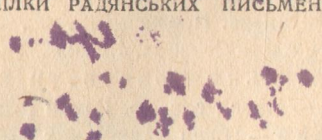

к. 5817^а

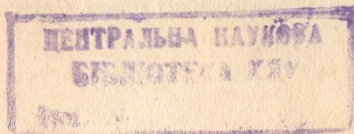
14
ЛІТЕРАТУРНИЙ
ЖУРНАЛ

ЛІТЕРАТУРНО-ХУДОЖНІЙ
І КРИТИЧНИЙ МІСЯЧНИК

ОРГАН УКРАЇНСЬКОГО ТА ХАРКІВСЬКОГО ОБЛАСНОГО
ПРАВЛІННЯ СПІЛКИ РАДЯНСЬКИХ ПИСЬМЕННИКІВ

10
листопад
1937

ДЕРЖАВНЕ ЛІТЕРАТУРНЕ ВИДАВНИЦТВО
КИЇВ • ХАРКІВ

59 66

ЗМІСТ

Як більшовики готувалися до Великого штурму двадцять років тому. Історичні документи Леніна і Ста- ліна	5
Терень Масенко — Два імення. Поезія	10
Ой чого ти, земле... Фольклор.	11
Трудящі Радянської України висувають кандида- тами у депутати до Ради Союзу кращих синів народу	12
Терень Масенко — Сталін — наша правда. Поезія	48
А сонечко сходить... Фольклор.	49
Юрій Смолич — За Сталінською Конституцією	50
Іван Вирган — Вітчизна. Поезія	54
Давид Каневський — Столиця. Поезія	56
Пісня про Сталінську Конституцію. Фольклор	58
Гордій Коцюба — Перед грозою. Роман (продовження)	59
Борис Бездомний — Пісня радянських виборців	91
Микола Нагнибіда — Лист до Будьонного. Поезія	92
То не шумить море... Фольклор	96
Леонід Юхвід — Великий день. Оповідання	97
Ст. Крижанівський — Золоті ключі. Поезія	110
Григорій Кот — Виходить поїзд... Поезія	112
Рано вранці, на світанку... Фольклор	113
Юрій Смолич — „P. Z. N. D.“ Оповідання.	114
Антон Шмигельський — Прощання пілота. Поезія	123
На поля спадають роси... Фольклор.	124
Я. Кальницький — Син. Оповідання. Переклала М. Пилинська . .	125
Павло М'якушка — Пісня	129
Ой піду я до річеньки... Фольклор	130
Марк Черняков — Про народність української поезії. Стаття. . .	131

ХАЙ ЖИВУТЬ ХХ РОКОВИНИ
ВЕЛИКОЇ ЖОВТНЕВОЇ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ
РЕВОЛЮЦІЇ В СРСР!

Знищення експлуатації, вільне, заможне життя для трудящих — ось підсумок нашої Жовтневої революції!

Стара Росія була вбога й безсила. Радянський Союз за двадцять років став могутньою і багатою країною соціалізму. Хай живе наша Жовтнева революція, яка принесла щастя трудящим СРСР!

За дальший розквіт культури народів СРСР, за нові успіхи і завоювання радянської науки і техніки!

(З лозунгів ЦК ВКП(б) до XX роковин Великої Жовтневої соціалістичної революції).

ЯК БІЛЬШОВИКИ ГОТУВАЛИСЯ ДО ВЕЛИКОГО ШТУРМУ ДВАДЦЯТЬ РОКІВ ТОМУ

*ІСТОРИЧНІ ДОКУМЕНТИ ЛЕНІНА І СТАЛІНА,
НАПИСАНІ НАПЕРЕДОДНІ ЖОВТНЯ 1917 РОКУ*

БІЛЬШОВИКИ ПОВИННІ ВЗЯТИ ВЛАДУ

Лист Центральному Комітетові, Петроградському
і Московському Комітетам Р. С.-Д. Р. П.

Здобувши більшість в обох столичних Радах Робітничих і Солдатських Депутатів, більшовики можуть і повинні взяти державну владу в свої руки.

Можуть, бо активна більшість революційних елементів народу обох столиць достатня, щоб повести за собою маси, перемогти опір противника, розбити його, завоювати владу і вдержати її. Бо, пропонуючи зараз же демократичний мир, віддаючи зараз же землю селянам, відновлюючи демократичні установи й свободи, пом'яті і розбиті Керенським, більшовики складуть такий уряд, якого ніхто не скине.

Більшість народу за нас. Це довів довгий і тяжкий шлях від 6 травня до 31 серпня і до 12 вересня; більшість у столичних Радах є плід розвитку народу в наш бік. Читання есерів і меншовиків, посилення інтер-націоналістів серед них доводять те ж саме.

Демократична Нарада не представляє більшості революційного народу, а лише угодовські дрібнобуржуазні верхи. Не можна давати себе обманути цифрами виборів, не в виборах справа: порівняйте вибори до міських дум Пітера і Москви і вибори до Рад. Порівняйте вибори в Москві і московський страйк 12 серпня: ось об'єктивні дані про більшість революційних елементів, які ведуть маси.

Демократична Нарада обманює селянство, не даючи йому ні миру, ні землі.

Більшовицький уряд один тільки задовольнить селянство.

* * *

Чому повинні владу взяти саме тепер більшовики?

Тому, що наступна віддача Пітера зробить наші шанси в сто раз гіршими.

А віддачі Пітера при армії з Керенським і К° на чолі ми перешкодити не в силах.

І Установчих Зборів „ждати“ не можна, бо тією ж віддачею Пітера Керенський і К° завжди можуть зірвати їх. Тільки наша партія, взявши

В. І. Ленін в дорозі до Петрограда.

Картина худ. Моравова.

В. І. Ленін і Й. В. Сталін з червоногвардійцями у Смольному 1917го року.
Малюнок худ. П. Васильєва.

(Центральний музей В. І. Леніна).

владу, може забезпечити скликання Установчих Зборів і, взявши владу, вона обвинуватить інші партії в змові і доведе обвинувачення.

Сепаратному мирі між англійськими і німецькими імперіалістами перешкодити треба і можна, тільки діючи швидко.

Народ втомився від хитань меншовиків і есерів. Тільки наша перемога в столицях поведе селян за нами.

* * *

Питання йде не про „день“ повстання, не про „момент“ його у вузькому розумінні. Це вирішить лише загальний голос тих, хто має дотик з робітниками і солдатами, з масами.

Питання про те, що наша партія тепер на Демократичній Нараді має фактично свій з'їзд, і цей з'їзд вирішити повинен (хоче чи не хоче, а повинен) долю революції.

Питання в тому, щоб завдання зробити ясним для партії: на чергу дня поставити збройне повстання в Петербурзі і в Москві (з областю), відвоювання влади, скинення уряду. Обдумати, як агітувати за це, не висловлюючись так у пресі.

Згадати, продумати слова Маркса про повстання: „повстання є мистецтво“ і т. д.

* * *

Ждати „формальної“ більшості у більшовиків наївно: жодна революція цього не жде. І Керенський з К° не ждуть, а готують здачу Петербурга. Саме жалюгідні хитання Демократичної Ради мусять привести і приведуть до того, що терпіння робітників Петербурга і Москви увірветься! Історія не простить нам, якщо ми не візьмемо влади тепер.

Нема апарату? Апарат є: Ради і демократичні організації. Міжнародне становище саме тепер, напередодні сепаратного миру англійців з німцями, за нас. Саме тепер запропонувати мир народам — значить перемогти.

Взяти владу зразу і в Москві, і в Петербурзі (неважливо, хто почне; може, навіть Москва може почати), ми переможемо безумовно і безсумнівно.

Н. Ленін.

Написано 25 — 27 (12 — 14) вересня 1917 р.

ВСЯ ВЛАДА РАДАМ!

Революція йде. Обстріляна в липневі дні і „похована“ на Московській нараді, вона знову підіймає голову, ламаючи старі перешкоди, творячи нову владу. Перша лінія окопів контрреволюції взята. Слідом за Корніловим відступає Каледін. У вогні боротьби оживають померлі було Ради. Вони знов стають біля керма, ведучи революційні маси.

Вся влада Радам — такий лозунг нового руху.

На боротьбу з новим рухом виступає уряд Керенського. Уже в перші дні корніловського повстання загрожував він розпуском революційних комітетів, зневажаючи боротьбу з корніловщиною „самоуправством“. З того часу боротьба з комітетами дедалі посилювалася, переходячи останнім часом у відкриту війну.

Симферопольська Рада заарештовує співучасника корніловської змови відомого Рябушинського, а уряд Керенського, у відповідь на це, дає розпорядження про „вжиття заходів до звільнення Рябушинського і про притягнення осіб, що піддали його незаконному арештові, до відповідальності“ („Речь“).

У Ташкенті вся влада переходить в руки Ради, при чому старі влади усуваються. А уряд Керенського, у відповідь на це, „вживає ряд заходів, які тримаються покищо в таємниці, але які повинні будуть найбільш виторезливо вплинути на зарозумілих діячів Ташкентської Ради Робітничих Солдатських Депутатів“ („Русские ведомости“).

Ради вимагають суворого і всебічного розслідування справи Корнілова та його сподвижників. А уряд Керенського, у відповідь на це, „звужує слідство незначним колом осіб, не використовуючи деяких дуже важливих джерел, які дали б можливість кваліфікувати злочин Корнілова, як зраду батьківщини, а не лише як заколот“. (Доповідь Шубнікова, „Новая жизнь“).

Ради вимагають розриву з буржуазією, і, насамперед, з кадетами. А уряд Керенського, у відповідь на це, веде переговори з Кішкіними і Коноваловими, запрошуючи їх в міністерство, проголошуючи „незалежність“ уряду Рад.

Вся влада імперіалістській буржуазії — такий лозунг уряду Керенського.

Сумніви неможливі. Перед нами дві влади: влада Керенського та його уряду, і влада Рад та комітетів.

Боротьба між цими двома владами — ось характерна риса моменту, що ми переживаємо.

Або влада уряду Керенського, — і тоді панування поміщиків і капіталістів, війна і розруха.

Або влада Рад, — і тоді панування робітників і селян, мир і ліквідація розрухи.

Так і тільки так ставить питання саме життя.

При кожній кризі влади ставилося це питання революцією. Кожного разу викручувалися пп. угодовці від прямої відповіді, і, викручуючись, віддавали владу ворогам. Скликаючи нараду, замість з'їзду Рад, угодовці хотіли ще раз викрутитись, поступаючись владою буржуазії. Але вони помилились в розрахунок. Настав час, коли більше викручуватися не можна.

На пряме питання, поставлене життям, вимагається ясна і чітка відповідь.

За Ради або проти них!

Хай вибирають пп. угодовці.

Й. Сталін.

„Рабочий путь“ № 13, 17 (30) вересня 1917 року, передова, без підпису.

Терень Масенко

ДВА ІМЕННЯ

Людська історія не знала
Таких пророків і вождів,
Щоб клас панів навк прогнали,
Щоб сто народів об'єднали
В щасливій дружбі і труді.

І от зросли величні й прості
Борці, брати, учителі
І перемоги високості
Нам показали на землі.

І підняли труда знамена
І закріпили правди шлях.
І їх живі людські імення
Стають девізами в боях.

Піски пустинь цвітуть зелені,
Ростуть сподіванки століть.
І славить світ імення Ленін,
Імення Сталін славить світ.

Їх слава всюди переможе,
З'єдна народи і серця.
Вони в любові нашій схожі,
Як син на любого отця.

Одна орлиная порода
У світ їх вивела колись.
І в серці гордому народу
Їх імена в одно злились.

Харків, 1937 р.

* * *

— Ой чого ти, земле,
Молодіти стала?
— Стало краще жити,
Веселіше стало.

Розгорнулись груди,
Вільно стало дихать.
Ми не знаєм горя,
Ми не бачим лиха.

Через те ти, земле,
Молодіти стала,
Що рука трудящих
Тебе уквітчала.

Що ми всі веселі
І заможні стали,
Що життя прекрасне
Дарував нам Сталін.

ТРУДЯЩІ РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ ВИСУВАЮТЬ КАНДИДАТАМИ У ДЕПУТАТИ ДО РАДИ СОЮЗУ КРАЩИХ СИНІВ НАРОДУ, БЕЗМЕЖНО ВІДДА НИХ ПАРТІЇ ЛЕНІНА — СТАЛІНА

СПОВНЕНІ БЕЗМЕЖНОЇ ЛЮБОВІ І ВІДДАНOSTІ ЛЕНІНСЬКО-СТАЛІНСЬКОМУ ЦЕНТРАЛЬНОМУ КОМІТЕТОВІ ПАРТІЇ І РАДЯНСЬКОМУ УРЯДОВІ ВИБОРЦІ СТОЛИЦІ КВІТУЧОЇ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ УКРАЇНИ ВИСУВАЮТЬ ПЕРШИМ ДЕПУТАТОМ ДО РАДИ СОЮЗУ ТВОРЦЯ НАЙДЕМОКРАТИЧНІШОЇ В СВІТІ КОНСТИТУЦІЇ, ТВОРЦЯ ЩАСЛИВОГО ЖИТТЯ ТРУДЯЩИХ ТОВАРИША

ЙОСИФА ВІССАРІОНОВИЧА СТАЛІНА

НА ЗБОРАХ РОБІТНИКІВ, ІНЖЕНЕРНО-ТЕХНІЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ
І СЛУЖБОВЦІВ ЧЕРВОНОПРАПОРНОГО ЗАВОДУ

День припав не по-осінньому теплий, золотисте проміння сонця осяяло святково прибране заводське подвір'я.

Деся далеко ще чути сигнали заводської сирени, а з цехів вже дружно натовпом виходять робітники. Серед них багато молоді, їх обличчя пашать невимовною гордістю, радістю за свою велику, рідну країну, в якій так щасливо живеться. Тут багато стариків, спід посивілих вус яких проблискає привітна усмішка. Вони йдуть не поспішаючи, жваво говорячи про великі справи сьогоднішнього дня.

За короткий час широко подвір'я було переповнене робітниками, інженерами, техніками і службовцями заводу.

Трибуна — невеличкий балкон. Між двома великими червоними портретами портрет любимого друга і вождя, творця найдемократичнішої Конституції товариша Сталіна.

На трибуні з'являється голова заводського комітету т. Тюхтериков. Короткою промовою він відкриває збори.

— Товариші! Ми зібралися сьогодні на передвиборні збори робітників і службовців нашого заводу. „Положення про вибори до Верховної Ради СРСР“ дає нам, радянським громадянам, право висувати і обмірковувати кандидатури в депутати до Ради Союзу. На наших зборах ми повинні сьогодні здійснити це право.

Перше слово попросив Сергій Михайлович Опанасенко — безпартійний слюсар цеху № 23. Він, хвилюючись, починає свою палку промову.

— Товариші! Сьогодні наш завод, який має славі революційні традиції, приступає до висунування кандидатів в депутати до Ради Союзу.

Наші збори сьогодні незвичайні, сам порядок дня їх сповнює радість серця кожного з нас.

Я вже багато років працюю на заводі, я разом з товаришами кров'

залишив його від ворогів. Тяжке було життя наших робітників до революції. Я на собі відчув ярмо експлуатації. В такий радісний день навіть не хочеться згадувати нашого проклятого минулого. Тільки при радянській владі почалося моє справжнє життя. Праця стала для мене, як і для всіх трудящих нашої країни, справою честі, доблесті і героїства. Погляньте, товариші, на нашу батьківщину. Кожний куток її говорить про торжество справи Леніна — Сталіна. Радянська земля вкрилася сотнями нових заводів, фабрик, шахт. Наші колгоспи стали заможними. Трудящі нашої країни під керівництвом більшовицької партії і її геніального вождя товариша Сталіна досягли нечуваних успіхів у всіх галузях народного господарства, науки і культури.

Кращому учневі Леніна товаришу Сталіну ми зобов'язані нашим щасливим і заможним життям. Наш рідний Сталін є творцем нової Конституції, під прапором якої так вільно і радісно жити. Я пропоную висунути кандидатом у депутати до Ради Союзу товариша Сталіна. (Бурхливі оплески. Вигуки: „Хай живе наш любимий і рідний Сталін“).

Далі слово забирає майстер, бойовик в минулому, Іван Васильович Риженков. Він з запалом говорить:

— Мудрий, великий Сталін сміливо веде нашу партію і трудящі маси на боротьбу з ворогами усіх мастей. За його керівництвом ми розгромили японсько-німецьких, троцькістсько-бухарінських і буржуазно-націоналістичних шпигунів, диверсантів та шкідників. Ім'я товариша Сталіна тісно зв'язане з усіма перемогами Радянського Союзу. Товариш Сталін високо несе прапор Леніна, під яким ми перемогали, перемогаємо і будемо перемогати.

Я голосую за товариша Сталіна, пропоную висунути товариша Сталіна кандидатом у Рад Союзу.

Бурхливі овації вкривають слова т. Риженкова.

Далі на трибуну піднімається комсомолка-токарь Тетяна Іванівна Чубарева. Їй лише недавно минуло 19 років. Вперше Тетяна Іванівна буде обирати до Рад. В своїй промові вона говорить про велику радість, що вона відчуває у зв'язку з висунуттям до кандидатів у Рад Союзу товариша Сталіна — кращого друга і вчителя трудящої молоді всього світу.

Коли Тетяна Іванівна схвильовано сходить з трибуни, її місце займає інженер Іван Іполітович Прусак, обраний недавно на голову виборчої комісії Кагановичської виборчої округи м. Києва. Він коротко розповідає про своє тяжке життя в минулому і радісне — сьогоденне. Радянська влада дала йому освіту, відкрила шлях до творчої наукової роботи. Тов. Прусак гаряче підтримує пропозиції товаришів про висунуття кандидатом у депутати Ради Союзу Йосифа Віссаріоновича Сталіна.

На зборах виступив також старий кадровик заводу т. Козловський, який цілком приєднався до пропозиції висунути кандидатуру Йосифа Віссаріоновича Сталіна до Ради Союзу.

Збори одноставно ухвалюють таку резолюцію:

РЕЗОЛЮЦІЯ ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ

„Вибори до Верховної Ради СРСР на основі Сталінської Конституції це величезна перемога соціалізму, одержана робітничим класом і трудящими нашої країни під керівництвом партії Леніна — Сталіна, яка зуміла органі-

зувати робітників і бідніше селянство на відвоювання влади у капіталіст і поміщиків.

Під керівництвом товариша Сталіна соціалізм в нашій країні перемостаточно і безповоротно. Під керівництвом товариша Сталіна країна Радміцніє з кожним днем на радість трудящих всього світу, на страх ворога людства. Під керівництвом товариша Сталіна ми розгромили презрєнну агєтуру японо - нїмецького фашизму, троцькістсько - бухарїнських, буржуазнонаціоналістичних шпигунів, шкідників і диверсантів. Під керівництвом товариша Сталіна ми знищимо всіх тих, хто посміє посягнути на завоювання нашої революції, нашої любимой батьківщини.

Сталін — наш прапор, наша гордість, наша надія. Сталін — наша першкандидатура до Ради Союзу, бо з ім'ям товариша Сталіна пов'язані завоювання Великої Жовтневої соціалістичної революції.

Ми, робітники, інженерно-технічні працівники та службовці київського Червонопрапорного заводу ухвалюємо:

1) Кандидатом в депутати до Ради Союзу від Кагановичської виборчої округи м. Києва висуваємо вождя народів, гаряче любимого трудящим всього світу геніального творця нової Конституції рідного Йосифа Віссаріоновича Сталіна.

2) Ми просимо товариша Сталіна дати свою згоду балотуватися до Ради Союзу по Кагановичській виборчій окрузі м. Києва.

Хай живе наш дорогий вождь, батько, вчитель і друг великий Сталін!

Єдиним поривом „Інтернаціонала“ вітають резолюцію присутні. Ліс рухпіднявся догори. Всі як один голосували за того, кому вони раді віддати свій голос, кого бажають мати своїм першим депутатом в Раді Союзу.

НА ЗБОРАХ РОБІТНИКІВ, РОБІТНИЦЬ, СЛУЖБОВЦІВ ТА ІНЖЕНЕРНОТЕХНІЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ ЗАВОДУ ім. СВЕРДЛОВА

Не стих ще заводський гудок, як робітники, робітниці, службовці та ІТП київського заводу ім. Свердлова переповнили приміщення ідальні, щоприйшли на збори, присвячені висуненню кандидатур до Верховної Ради Союзу.

Першою на мітингу виступила безпартійна робітниця стахановка тов. Міщенко:

— Я працюю на заводі,— каже т. Міщенко,— 25 років, мені самій уже 61 рік. І не було в моєму житті радіснішого дня, як сьогодні, коли ми всі, коли вся країна, весь робітничий клас і колгоспне селянство обговорюють і висувають кандидатури до Верховної Ради Союзу. Я висуваю кандидатуру до Верховної Ради великого вождя і вчителя народів — товариша Сталіна.

Ці слова кращої стахановки заводу весь зал вкриває оплесками.

— Я була неписьменна, я була ніщо за старого часу,— каже тов. Міщенко,— а зараз я навчилась грамоти і передова людина на заводі. Це мені забезпечила партія, на чолі якої стоїть товариш Сталін. Свій голос я віддаю товаришеві Сталіну.

— Зі всією душею підтримую пропозицію т. Міщенко про висунення кандидатури товариша Сталіна до Ради Союзу,— каже в своєму виступі

робітниця - стахановка т. Мікрюкова. — Я щаслива, що стала матір'ю. У мене оце зараз на руках дитина і я за неї певна, що вона буде жити щасливо, бо живе вона в країні, якою керує товариш Сталін. Я свій голос віддаю за товариша Сталіна.

— Фашистські кати - людожери позбавили і позбавляють трудящих жінок усіх прав, — каже у своєму виступі висуванка, стара робітниця, член партії т. Шевченко. Тільки ми, що живемо у Радянській країні в епоху Сталінської Конституції, щасливі. Творцві найдемократичнішого у світі закону ми всі вдячні за щастя і радість, йому ми віддамо свої голоси.

— З великим хвилюванням і зненавистю я згадую старе минуле — вибори за царату. Ці часи далися мені взнаки, — каже старий безпартійний інженер т. Коган. Наше життя тепер, коли право обирати і бути обраним має кожний громадянин Радянської країни, не зрівняти з жакливими днями пригноблення робітничого класу капіталістами.

Збори робітників та ІТП надіслали листа товаришеві Сталіну з проханням дати згоду балотуватись по Кагановичській виборчій окрузі м. Києва.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ РОБІТНИКІВ, СЛУЖБОВЦІВ, ІНЖЕНЕРНО - ТЕХНІЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ КИЇВСЬКОГО ЗАВОДУ „ЛЕНІНСЬКА КУЗНЯ“ ОДНОСТАЙНО ВИСУВАЮТЬ КАНДИДАТОМ У ДЕПУТАТИ ВЕРХОВНОЇ „РАДИ СРСР БІЛИКОГО ВОЖДЯ НАРОДІВ“

ТОВАРИША СТАЛІНА

Ясний осінній день. Подвір'я київського заводу „Ленінська кузня“ залите сонцем. Величезні заводські будови відзеркалюють його проміння, підфарбовуючи у золотий колір радісні обличчя тисяч людей.

— Здається всі, — хтось вигукнув. Першим просить слово начальник котельного цеху заводу т. Івашенко.

— 20 років героїчної, славної боротьби робітничого класу й трудового селянства СРСР за соціалізм принесли історичні перемоги. Цих перемог народи нашої батьківщини домоглись під керівництвом великої більшовицької партії та її геніальних вождів Леніна і Сталіна. Рідна більшовицька партія, великий і мудрий Сталін ведуть дружну, щасливу сім'ю радянських народів до вершин людського щастя, до комунізму.

Того, хто перший в перших рядах іде й веде за собою мільйони, батька і вчителя нашого, великого вождя народів — товариша Сталіна пропоную я висунути кандидатом в депутати Верховної Ради СРСР.

Вибух овацій. Могутнє, нестримнє „ура“ лине з глибини сердець 3.000 робітників. Така відповідь на пропозицію т. Івашенка.

З словом Сталіна на вустах виходить на трибуну слідом за т. Івашенком старий кадровий робітник, слюсар механічного цеху № 1 т. Михайлов.

— Усім серцем, усією душею голосую я за Сталіна — найкращого учня і продовжувача справи Леніна. Сталін — це втілення наших найглибших думок, почуттів і бажань. І тому така однастайна, така глибока наша воля, щоб кандидатом у депутати Верховної Ради СРСР був товариш Сталін.

Новий вибух овацій, вигуків на честь вождя. Вони наростали й наро-

стали могутні, повні щастя, незламної сили й віри, перетворились в спів — величний, чарівний, що кличе й веде:

Хай шумить земля піснями
В цей крилатий, гордий час.
Слово Сталіна між нами,
Воля Сталіна між нас.

РЕЗОЛЮЦІЯ ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ РОБІТНИКІВ, СЛУЖБОВЦІВ, ІНЖЕНЕРІВ І ТЕХНІКІВ КИЇВСЬКОГО МАШИНОБУДІВНОГО ЗАВОДУ „БІЛЬШОВИК“

Обміркувавши питання про висунення кандидатів у депутати Ради Союзу Верховної Ради СРСР по Київ - Ленінській виборчій окрузі (м. Київ) від робітників, службовців, інженерів і техніків заводу „Більшовик“, загальні збори ухвалюють:

1. Кандидатом в депутати Ради Союзу Верховної Ради СРСР по Київ - Ленінській виборчій окрузі від робітників, службовців, інженерів і техніків машинобудівного заводу „Більшовик“ висунути товариша Сталіна Йосифа Віссаріоновича — вождя трудящих СРСР і всього світу, вірного продовжувача справи Леніна, творця щасливого, радісного, заможного життя і братерської дружби всіх народів Країни Рад, який віддає всі свої сили, всі свої здібності за справу комунізму.

2. З ім'ям любимого вождя, друга, вчителя й батька, з ім'ям товариша Сталіна зв'язаний кожен крок боротьби за радянську владу проти навали інтервентів, що намагались руками денікінів і врангелів, петлюрів і колчаків задусити революцію та знову накинати ярмо на робітників і селян. З ім'ям товариша Сталіна зв'язане створення могутньої індустрії соціалізму, колгоспного ладу, славної і непереможної Червоної Армії. Він, наш рідний товариш Сталін, — творець найдемократичнішої в світі Конституції.

3. Вороги народу — троцькістсько - бухаринська погань, буржуазно - націоналістична наволок, вірні наймити Гітлера, японської воєнщини, польського панства — прямі агенти міжнародного фашизму зазіхають на соціалістичні досягнення, з якими зустрічає великий радянський народ XX роковини Жовтня. Ці фашистські собаки хотіли позбавити нас радісного і щасливого заможного й культурного життя.

Але не вдалось це і не вдасться! Хто б не був, коли намагатиметься підняти свою чорну руку на перемоги Країни Рад — вітчизни всіх трудящих світу, буде стертий на порошок!

Ми, робітники, інженери, техніки, службовці заводу „Більшовик“, вступивши у виборчу кампанію, ще більше загостримо більшовицьку пильність, ще тісніше згуртуємо свої лави навколо великої партії Леніна — Сталіна навколо Сталінського ЦК ВКП(б), навколо рідного, любимого вождя, друга і вчителя — товариша Сталіна.

Ми звертаємось до Вас, товариш Сталін, і просимо дати згоду балотуватись по Київ - Ленінській виборчій окрузі в депутати Верховної Ради Союзу РСР.

Це наша мрія, мрія наших дружин, батьків і дітей.

Ми закликаємо всіх трудящих нашої виборчої округи підтримати нашу пропозицію і просити разом з нами товариша Сталіна Йосифа Віссаріоновича дати на це свою згоду.

Ми, робітники, службовці, інженери й техніки машинобудівного заводу „Більшовик“, одноставно голосуватимемо за обрання товариша Сталіна в депутати до Верховної Ради СРСР від Ленінської виборчої округи (м. Київ).

Хай живе великий вільний радянський народ!

Хай живе Сталінська Конституція!

Хай живе великий вождь народів СРСР і трудящих усього світу — наш рідний, любий друг товариш Сталін!

ПЕРЕДВИБОРНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ РОБІТНИКІВ І СЛУЖБОВЦІВ
ФАБРИКИ ім. К. МАРКСА ОДНОСТАЙНО ВИСУНУЛИ КАНДИДАТОМ
У ДЕПУТАТИ РАДИ СОЮЗУ

В. М. МОЛотова

Робітники, робітниці, інженери, техніки і службовці першої і другої зміни карамельного цеху Київської кондиторської фабрики ім. Карла Маркса зібралися на передвиборчі збори.

Перше слово бере робітник - карамельник співчуваючий т. Курченко. Вурхливою овцією зустрічають присутні його пропозицію від імені шеститисячного колективу фабрики висунути кандидатом у депутати до Ради Союзу товариша Сталіна.

— Він наш рідний батько, все своє життя віддає для нашого щастя.

— Хай живе вождь світової революції товариш Сталін! — Довго не стихає овація.

— Протягом 20 років, — продовжує т. Курченко, — веде товариш Сталін Радянський Союз від перемоги до перемоги. Його біографія — це боротьба за те прекрасне життя, що ми його маємо тепер.

Стара кадрова робітниця т. Густова, яка виступає слідом за Курченком, каже:

— Крім товариша Сталіна, я пропоную висунути ще кандидатом у депутати до Ради Союзу Вячеслава Михайловича Молотова. Він, талановитий більшовик, як голова нашого рідного уряду, провів величезну роботу в справі індустріалізації країни, в справі перетворення її з країни відсталой та злиденної на передову та багату.

— Я також підтримую кандидатури товаришів Сталіна та Молотова у депутати до Ради Союзу, — заявила у своєму виступі безпартійна обгортальниця т. Суярова.

— Для нашого щастя вони віддають усе своє життя. Яскравою ілюстрацією їхньої роботи є все те, чого ми домоглися за 20 років після Великої Жовтневої революції.

На наших фабриках і заводах працюють справді щасливі люди. Їм немає чого боятися завтрашнього дня, бо ми знаємо, що в радянській державі право на працю записано у Сталінській Конституції.

А як було колись? На хазяїна я стала працювати з десяти років і ро-

била по 12 годин на добу. Хазяїна ми боялися, як вогню. Тремтиш була за кожну дрібницю, бо він же міг щодня вигнати з роботи, позбавити тебе і того сухого шматка хліба, який ця робота давала. Адже на моє місце було ще багато таких же бідолах.

Я, жінка, говорячи про все те, що зробила радянська влада і партія, вкривана нашим рідним Сталіним, для робітників і селян великої Країни Рад. Особливо хочу зупинитися на тому, що дали вони жінці.

Товаришки, старі робітниці, чи пригадуєте ви, як мучилась до революції робітниця-мати? Бувало все серце ізниє, поки повернешся додому. Ади за дитиною нема кому доглянути. І нерідкі були випадки, коли, повернувшись з роботи, така мати заставляла дитину покаліченою.

А тепер? Хіба ми не спокійні за наших дітей? Та й чого вам турбуватися? Адже вони мають чудові ясла, дитячий садок. Там наші скарбидіти не тільки добре харчуються, а й одержують прекрасне виховання.

Хочу ще розказати, як колись „забезпечували“ хворих. Мій батько бачував у одного поміщика протягом 18 років, але коли він захворів, нашої родині не тільки ніхто не допоміг, а навіть і не поцікавився, що сталося з батьком, бо поміщикові він був потрібний тільки поки працював.

Зовсім інші тепер за рідної радянської влади. Справжнє батьківське піклування маємо ми до себе. Це я, як профорг однієї з дільниць, бачу дуже яскраво. Крім соцстрахівських грошей, ми допомагаємо ще й коштами профспівомовної організації.

Всього цього ми добилися у боротьбі за краще життя під керівництвом вождя народу товариша Сталіна. Вірним вихованцем його є тов. Молотов. Не покладаючи рук, працюють вони над зміцненням і збагаченням нашої країни, а значить і нас. Ось чому я цілком приєднуюсь до пропозиції робітників нашого цеху висунути товаришів Сталіна і Молотова депутатами до Ради Союзу.— Бурхливими оплесками проводжають присутні т. Суворов.

Крім товаришів Сталіна і Молотова, робітники, робітниці, інженери, технічні працівники та службовці карамельного цеху висунули кандидатами у депутати до Рад Союзу товаришів Ворошилова, Кагановича, Калініна, Мікояна, Косіора і Петровського.

Такі ж збори відбулися по всіх інших цехах фабрики.

Всього на обох змаганнях в них взяло участь до 5000 чол.

КИЇВСЬКИЙ ПАРОВОЗО-РЕМОНТНИЙ ЗАВОД НАМІТИВ КАНДИДАТОМ

ЛАЗАРЯ МОЙСЕЙОВИЧА КАГАНОВИЧА

На подвір'ї київського паровозо-вагоноремонтного заводу гримить оркестр. Червоний транспарант закликає обрати до Верховної Ради СРСР найкращих людей сталінської епохи. З цехів, закінчивши роботу, ідуть паровозники, ремонтники, слюсарі, токарі, формівники, ливарники, службовці, інженери, техніки. Святковий настрій відбивається на їх радісних обличчях.

З радістю вітає багатотисячний колектив КПВРЗ рішення трудящих Москви і Ленінграда, які висунули першими кандидатами в депутати Рад

Союзу великого вождя й учителя товариша Сталіна і його бойових соратників — тт. Молотова, Калініна, Жданова, Кагановича.

Загальнозаводські збори, присвячені висуненню кандидатури в депутати Ради Союзу, відкрив голова завкому т. Брижко Ф. І.

Слово одержує старий кадровик заводу т. Євтушенко Григорій Михайлович.

— Я пропоную висунути у депутати Ради Союзу кандидатуру тов. Лазаря Мойсейовича Кагановича,— говорить він.

Гучні оплески лунають у повітрі, зливаються з урочистою музикою оркестру.

— З приходом Лазаря Мойсейовича на транспорт,— продовжує т. Євтушенко,— наше залізничне господарство почало невпинно зростати.

На трибуні робітник паровозоремонтного цеху т. Ястремжський.

— Товариш Каганович це один з тих, хто забезпечив перемогу на транспорті,— заявив він.— Товариш Каганович з юнацьких років бореться в перших рядах ленінсько-сталінської партії за щастя народу, за комунізм. Я підтримую висунення кандидатури товариша Кагановича у депутати Ради Союзу.

— Хто за те, щоб по Ленінській виборчій окрузі міста Києва висунути кандидатуру у депутати Ради Союзу Лазаря Мойсейовича Кагановича? — запитує голова зборів. Ліс рук здіймається вгору. Учасники зборів одногласно підтримують кандидатуру сталінського наркома.

У резолюції, ухваленій зборами, зазначено: „Обговоривши питання про висунування кандидатури у депутати Ради Союзу по Ленінській виборчій окрузі м. Києва, збори ухвалюють висунути кандидатом в депутати Ради Союзу вірного сина більшовицької партії і нашої батьківщини, найближчого соратника великого Сталіна, непримиренного борця за чистоту нашої партії, любимого Лазаря Мойсейовича Кагановича. Збори просять тов. Л. М. Кагановича дати свою згоду балотуватись по Ленінській виборчій окрузі м. Києва у депутати Ради Союзу“.

РОБІТНИКИ, СЛУЖБОВЦІ, ІНЖЕНЕРНО-ТЕХНІЧНІ ПРАЦІВНИКИ
КИЇВСЬКОГО ЗАВОДУ „ТРАНССИГНАЛ“ ОДНОГОЛОСНО ВИСУ-
ВАЮТЬ КАНДИДАТОМ У ДЕПУТАТИ ДО ВЕРХОВНОЇ РАДИ СРСР

КЛИМЕНТІЯ ЄФРЕМОВИЧА ВОРОШИЛОВА

Дружно й організовано зібралися робітники, службовці і інженерно-технічні працівники Червонопрапорного заводу „Трансигнал“ на загальнозаводські збори, щоб обговорити і висунути свого кандидата у депутати Ради Союзу.

Завод „Трансигнал“ з дрібних кустарних майстерень, де колись працювало 40 — 60 чол., перетворився у велике підприємство, яке виготовляє важливу продукцію для залізничного транспорту. Там, де раніш стояли невеличкі, схожі на сараї будинки, виросли величні корпуси, цехи.

О 4 години голова завкому профспілки т. Козловський відкриває збори,

на яких присутні 800 чол. Перше слово взяв безпартійний стахановець з готовчого цеху т. Слущкий.

— Великі досягнення має наша батьківщина,— каже він.— Під керівництвом більшовицької партії, рідного Сталіна ми впевнено йдемо до нових і нових перемог.

— Фашистські палії війни готують напад на нашу батьківщину, а хай пам'ятають вони, що миролюбивий радянський народ завжди готовий дати нищівну відсіч ворогам. Наша Червона армія на чолі з залізним вождем першим маршалом Радянського Союзу Климентом Єфремовичем Ворошиловим зуміє забезпечити мирну працю народів СРСР і буде бити ворога на тій території, звідки він прийде.

— Я, користуючись правами виборця, пропоную висунути кандидатуру депутати до Ради Союзу соратника великого Сталіна, залізного навіком оборони маршала Радянського Союзу Климентія Єфремовича Ворошилова. Могутньою овацією, криками „ура товаришеві Ворошилову“ зустріть трудящі заводу „Трансигнал“ цю пропозицію.

Хвилюючим був виступ 58-річного кадровика, монтера заводу Івана Яковлевича Волосова.

— Я гордий тим, що наша країна має найдемократичнішу в світі Сталінську Конституцію, найдемократичніший в світі Сталінський виборчий закон. Я гордий тим, що мені, як і всім громадянам великої країни, дано право обирати і бути обраним до найвищого органу — Ради Союзу. Я палко підтримую кандидатуру того, хто 20 років тому разом з Леніном і Сталіном забезпечив перемогу Жовтневої революції, хто всі сили, все життя своє віддав і віддає зміцненню обороноздатності першої в світі країни робітників і селян, хто керує нашою славною Робітничо-Селянською Червоною Армією.

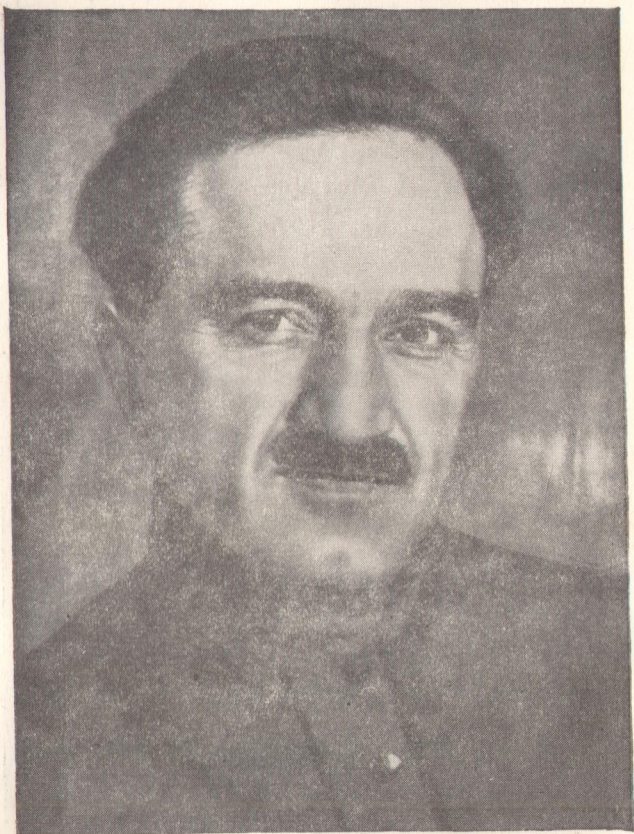
Безпартійний бригадир, ударник Сталінського призову т. Ренькас каже:

— Сьогодні ми здійснюємо великі права, які дала нам Сталінська Конституція. Ми висуваємо кандидатами у депутати до Верховної Ради кращих синів радянської країни. Ми, безпартійні робітники, віддамо свої голоси найкращим з кращих, людям, до кінця відданим справі Леніна і Сталіна.

З великим піднесенням схвалили трудящі заводу резолюцію, в якій просять тов. Ворошилова дати згоду на балогування його кандидатури Молотовській виборчій окрузі м. Києва.

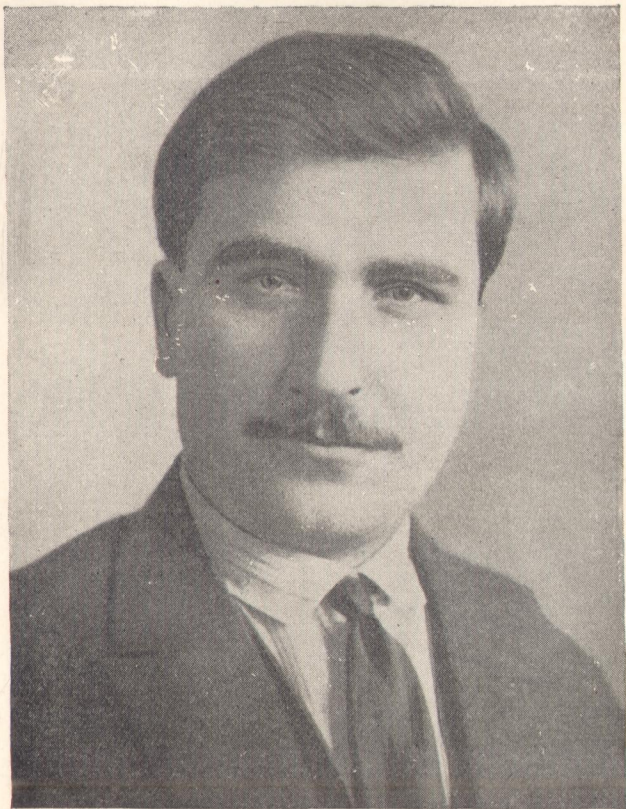

Станіслав Вікентійович
КОСІУР

Анастас Иванович

МІКОЯН

Влас Яковлевич
ЧУБАР

Микола Макарович
МАРЧАК

Григорій Іванович
ПЕТРОВСЬКИЙ

Олександр Васильович

ОСІПОВ

ТОВАРИШ С. В. КОСІОР — НАШ КАНДИДАТ

ЩОРИ РОБІТНИКІВ, ІНЖЕНЕРНО-ТЕХНІЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ І СЛУЖБОВЦІВ КИЇВСЬКОГО ВЕРСТАТОЗАВОДУ ІМ. ГОРЬКОГО ОДНОСТАЙНО ВИСУНУЛИ КАНДИДАТОМ У ДЕПУТАТИ ДО РАДИ СОЮЗУ ТОВАРИША СТАНІСЛАВА ВІКЕНТІЙОВИЧА КОСІОРА

Радісний, бадьорий настрій. Четверта година дня. Групами, з піснями збираються робітники. Швидко заповнявся величезний зал фабрики - кухні. Зібралось близько півтори тисячі чоловік. На порядку денному зборів висунення кандидата в депутати Ради Союзу.

Слово взяв кращий стахановець заводу, робітник інструментального цеху т. Кременчуцький.

— Я, кадровий робітник, пропоную висунути кандидатом до Верховної Ради СРСР товариша Станіслава Вікентійовича Косіора — першого секретаря ЦК КП(б)У. Товариш Косіор — один із кращих учнів і соратників наших вождів Леніна і Сталіна. Товариш Косіор з юнацьких років став на шлях боротьби за нашу робітничу справу. Він ніколи не відступав, завжди був у перших лавах. Трудящі Радянської України знають, як товариш Косіор нещадно бореться з ворогами народу, троцькістсько-бухарінськими, націоналістичними шпигунами і диверсантами, — цими фашистськими гадюками, які хотіли уярмити щасливий український народ, відірвати квітучу Україну від великого Радянського Союзу.

Хай живе керівник українських більшовиків, соратник товариша Сталіна — Станіслав Вікентійович Косіор — наш кандидат [у депутати до Верховної Ради]!

Хай живе Вождь народів, творець великої Конституції Радянського Союзу, всіма любимий товариш Сталін! (Оплески, вигуки „ура“). Вигуки: хай живе любимий вождь народів товариш Сталін!).

Тільки по вшухли оплески, на трибуну вийшов інженер т. Медінець.

— Ми будемо одностайно просити товариша Косіора дати свою згоду балотуватись у Ленінській виборчій окрузі. Я свій голос віддам за нього і так зробить кожний чесний робітник та службовець.

Слово взяв інженер т. Герцман:

— Хто такий товариш Косіор? Це відданий син робітничого класу. Сам робітник-слюсар, з юнацьких років і до сьогодні все своє свідоме життя бореться за нашу справу. 30 років вірно йде по шляху Леніна — Сталіна. Він багато зробив, щоб Радянська Україна стала незламним форпостом СРСР на Заході.

Технік-будівельник т. Небратенко говорить, що товариш Косіор чуйний більшовик, зв'язаний з масами, прислухається завжди до голосу робітників, до їх сигналів.

— На нашому заводі, — говорить Небратенко, — орудувала зграя троцькістсько-бухарінських і націоналістичних шпигунів. Про справи на заводі і про свої справи я написав товаришеві Косіору. На всі мої листи була дана відповідь, вжито заходів. Без усяких вагань я віддаю свій голос за товариша Косіора.

З великою увагою вислухали збори палку, хвилюючу промову, начальника цеху т. Крамаря — кращого стахановця, знатної людини заводу.

— Я від щирого серця, глибини душі перед усіма вами хочу сказати спасибі товаришеві Сталіну і партії більшовиків за те, що вони дали нам радісне, щасливе життя. У нас, у нашій квітучій країні, вміють створювати не тільки складні верстати й машини. Не тільки цим ми повинні пишатися сьогодні. Нових людей виховує наша партія, наша батьківщина. Взяти, наприклад, мене. Чим я був колись? — Кримінальний злочинець. А тепер. Ось сьогодні з усіма вами разом я вирішую тут державні справи. Чому це так сталося? Тому що нас виховує партія, людьми робить. Тому що людина цінується в нашій країні вище за все. Я підтримую пропозицію про висунення товариша Косіора кандидатом до Ради Союзу, як одного з вірних синів партії, народу, чуйного більшовицького керівника.

За пропозицією т. Воловика збори під оплески всіх присутніх ухвалили надіслати товаришеві Косіору вітальний лист, в якому просять його дати свою згоду балотуватися в Ленінській виборчій окрузі м. Києва.

РОБІТНИКИ, СЛУЖБОВЦІ, ІНЖЕНЕРИ І ТЕХНІКИ КИЇВСЬКОЇ 4-І ВЗУТТЄВОЇ ФАБРИКИ ВИСУВАЮТЬ ДО РАДИ СОЮЗУ

ТОВАРИША С. В. КОСІОРА

Третя година дня. Радіо повідомило: „Зараз у дворі фабрики відбуваються загальні збори робітників, службовців та інженерно-технічного персоналу, присвячені обговоренню кандидатури депутата до Верховної Ради СРСР“.

Навколо трибуни зібралось 4-тисячне людське коло. Голова фабком т. Чудінський відкриває збори. До президії обирають 13 робітників кращих стахановців фабрики. Серед них усім відомий заспівувач стахановського руху на фабриці тов. Гомулько.

Вноситься пропозиція на почесного голову зборів обрати товариша Сталіна. Довго не встигає орація у відповідь на цю пропозицію.

Першим узяв слово найстаріший робітник 4 цеху т. Потапов:

— Дорогі товариші! Я гадаю, що висловлю думку всіх пропозицією кандидатом у депутати до Ради Союзу висунути соратника любимого вожда нашого товариша Сталіна — керівника українського народу товариша Станіслава Вікентійовича Косіора. (Бурхливі оплески).

Слово надається т. Гомулько:

— Пригадую Надзвичайний VIII Всесоюзний З'їзд Рад, — почав т. Гомулько — Я мав щастя слухати доповідь товариша Сталіна про нову Конституцію. Я вслухався в кожне його мудре слово. І ось сьогодні ми проводимо в життя один із пунктів Сталінської Конституції. Приєднуюсь до товаришів. Пропоную висунути кандидатом у депутати Верховної Ради СРСР тов. Косіора С. В. Ми будемо просити тов. Косіора, щоб він дав згоду балотуватися по нашій виборчій окрузі.

Під бурхливі оплески багатолюдні збори ухвалюють резолюцію та при вітальні телеграми товаришам Сталіну і Косіорові.

РЕЗОЛЮЦІЯ

Ми, робітники, інженери й службовці 4-ї взуттєвої фабрики, зібравшись для обговорення кандидатури до Верховної Ради СРСР, шлемо свій перший палкий привіт, своє перше слово безмежної відданості й любові — великому вождеві і другові трудящих, що дав нам щасливе і радісне життя, морцеві Конституції країни соціалізму — великому Сталіну.

Нас усіх сповнює одна думка, одно бажання і одна воля — ще міцніше згуртуватись навколо комуністичної партії, навколо великого прапора Леніна — Сталіна та обрати до Верховної Ради СРСР найвідданіших, найрадіших людей нашої великої батьківщини.

Ми голосуватимемо за тих, хто в роки царської реакції і підпілля вів і організовував робітничий клас і трудове селянство на боротьбу за нове, щасливе життя, за тих, хто в горні громадянської війни, в лавах партії Леніна — Сталіна, під проводом її організовував і згуртовував весь радянський народ на боротьбу з білогвардійськими бандами й імперіалістичними інтервентами.

Збори робітників, інженерів і службовців 4-ї взуттєвої фабрики висунули кандидатом до Верховної Ради СРСР по Київ-Молотовській виборчій окрузі першого секретаря Центрального Комітету КП(б)У, славного боратника товариша Сталіна — Станіслава Вікентійовича Косіора.

Загальні збори робітників, інженерів і службовців просять товариша Косіора дати згоду балотуватись по виборах до Ради Союзу в Молотовській виборчій окрузі міста Києва.

Славному керівникові КП(б)У товаришеві Косіору ми віддамо свої голоси.

Хай живе велика партія Леніна — Сталіна!

Хай живе великий вождь народів, наш рідний, любий друг і вчитель — товариш Сталін!

НАШ КАНДИДАТ — ТОВАРИШ С. В. КОСІОР

25 жовтня відбулися загальні збори письменників м. Києва та їх дружин, працівників Літфонду, Узпу та апарату СРПУ, на яких обговорювалося питання про висунення кандидатур в депутати Ради Союзу.

Відкриваючи збори, т. Гордєєв говорить про історичні перемоги країни соціалізму, досягнуті під керівництвом більшовицької партії і мудрого вождя товариша Сталіна, про радість і гордість, з якими громадяни СРСР готуються обирати в сталінський парламент — Верховну Раду СРСР, про палку, безмежну відданість синів і дочок Радянського Союзу своїй батьківщині, славній більшовицькій партії і любимому Сталіну про те, як громадяни всього великого СРСР борються за честь і щастя висунути від своєї виборчої округи кандидатуру великого Сталіна.

Всі письменники і учасники зборів, що виступили по інформації т. Гордєєва, — тт. Рильський, Панч, Городской, Талалєвський, Угаров, Н. Лур'є, Рєзніков, О. Іваненко, Кириленко, Левітіна, Данильченко, Бажан, Охременко, Копиленко — говорять про свою гарячу любов до вождя партії, до радянської вітчизни, про те, що вони голосуватимуть за вірних синів більшо-

вицької партії і радянського народу, про любов і піклування товаришів Сталіна про радянську літературу.

Поети М. Рильський, Я. Городской, А. Угаров в своїх виступах прочитали нові вірші, присвячені великому вождеві народів товаришу Сталіну і славним ділам нашої батьківщини, нерозривно зв'язаним з цим великим ім'ям.

Одноставна думка виступаючих, гаряче підтримана всіма присутніми на зборах, була: „За якого конкретного кандидата ми не голосували б, всім серцем голосуватимемо за великого і любимого вождя, його славних соратників — керівників партії і уряду, які привели нас до щасливого вічного життя“.

Тривалими оплесками зустріли всі присутні пропозицію т. Петра Пана про висунення в кандидати на депутата Ради Союзу одного з кращих учнів і соратників великого Сталіна, непохитного лєнінця, керівника більшовицької України Станіслава Вікентійовича Косіора. Виступаючі розповідають про палку любов С. В. Косіора до українського народу, про його невтомлену боротьбу протягом десятиліть за справу більшовицької партії, про його непримиренність до ворогів нашої батьківщини — троцькістів, бухаринців, буржуазних націоналістів та іншої контрреволюційної наволочі. Збори ухвалюють просити Станіслава Вікентійовича Косіора згоди балотуватися від Київсько-Ленінської виборчої округи.

При зачитанні резолюції т. Кочергою, при згадуванні ним імені великого Сталіна всі встають і довготривалими оплесками вітають любимого вождя.

РЕЗОЛЮЦІЯ ЗАГАЛЬНИХ ЗБОРІВ СЛУЖБОВЦІВ, ІНЖЕНЕРІВ І ТЕХНІКІВ НАРКОМАТУ ХАРЧОВОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

25 Жовтня в обідню перерву зібрався весь колектив службовців, інженерів і техніків Наркомату харчової промисловості України, щоб вислухати інформацію про хід висунення кандидатів до Ради Союзу в Москві, Ленінграді та Києві.

В резолюції, ухваленій зборами, говориться:

„Збори службовців та інженерно-технічних працівників Наркомату харчової промисловості УРСР приєднуються до закликів великих підприємств Москви, Ленінграда і Києва про висунення таких кандидатів до Ради Союзу“.

Організатора всесвітньо-історичних перемог соціалізму, творця найдемократичнішої в світі Конституції, вождя і вчителя всіх трудящих — товариша Сталіна;

Керівника першої в світі радянської держави, вірного соратника товариша Сталіна — Вячеслава Михайловича Молотова;

Блисучого майстра сталінського стилю роботи, наркома важкої промисловості і енергетики — Лазаря Мойсейовича Кагановича;

Пролетарського полководця, першого маршала Радянського Союзу — Климентія Єфремовича Ворошилова;

Вірного учня товариша Леніна, славного соратника товариша Сталіна, керівника комуністичної партії більшовиків України — Станіслава Вікентійовича Косіора;

Сталінського наркома, славного керівника Наркомату внутрішніх справ СРСР — Миколу Івановича Єжова;

Видатного і невтомного борця за комунізм, наркома харчової промисловості — заступника голови Ради Народних Комісарів СРСР — Анастаса Івановича Мікояна;

Відданого сина партії Леніна — Сталіна, українського старосту Григорія Івановича Петровського;

Стахановку - орденоносницю, робітницю київського заводу „Укркабель“ — Гусятникову Прасков'ю Василівну;

Організатора стахановського руху на харківському тракторному заводі — формувальника Миколу Пилиповича Колесника;

Президента Академії наук УРСР академіка Олександра Олександровича Богомольця“.

КИЇВСЬКА РАЙОННА ЕЛЕКТРОСТАНЦІЯ ВИСУВАЄ КАНДИДАТОМ МИКОЛУ ІВАНОВИЧА ЄЖОВА

23 жовтня — історичний день у житті колективу КРЕС'у. Ще зранку несах станції точилися жваві розмови серед робітників про передвиборні збори. На загально-заводські збори після роботи з'явилося близько 1.000 робітників, інженерів, техніків і службовців.

Першим виступає майстер електроцеху старий кадровик станції т. Загорний.

— Сьогодні у нас великий радісний день. Ми зібралися на незвичайні збори, щоб висунути кандидатуру на голосування у найвищий орган влади першої в світі соціалістичної країни. Це повинна бути людина, що безмежно вірна справі Леніна — Сталіна, що ділом довела свій кровний зв'язок з радянським народом і що є справді непримиренна до ворогів. Я пропоную Раді Союзу кандидатуру сталінського наркома Миколи Івановича Єжова. Весь багатомільйонний радянський народ знає товариша Єжова, як відданого борця за комунізм, як стійкого сталінця, що з більшовицькою непримиренністю викорчує троцькістсько-бухарінські і буржуазно-націоналістичні контрреволюційні гнізда. Товариш Єжов має великі заслуги перед нашою країною. Він нещадно бореться з ворогами всіх мастей, що прагнуть відірвати у нас завойоване під проводом більшовицької партії і великого Сталіна життя, радісне життя.

Громом оплесків зустрічають збори заяву кадровика т. Загорного. Його пропозицію підтримують багато інших робітників. Говорить т. Філенко. Простими словами він висловлює свою безмежну любов до вождя народів товариша Сталіна. Він палко підтримує висунення кандидатури такого сталінця Миколи Івановича Єжова для балотування в Раді Союзу від Київської-Молотовської виборчої округи.

Виступає безпартійний коваль т. Амосов. Він згадує жахливе минуле, коли доводилось голосувати у державну думу.

— Нас, виборців-робітників, — говорить т. Амосов, — відокремили в окрему кімнату, щоб ми не „бруднили“ одяг виборцям з аристократії міста.

Кандидатів, яких ми висували від робітників Києва в думу, заарештовували. У мене самого на квартирі поліція зробила трус, бо я вважався „неблагонадійним“.

— З великою радістю я підтримую кандидатуру товариша Єжова для таємного голосування в Раді Союзу від нашої виборчої округи. Побажав би Миколі Івановичу багато років жити, творчо працювати, бути таким же непримиренним до ворогів народу.

Бурхливими оплесками зустрічають збори ці слова.

Тов. Дзюмін — боєць охорони КРЕСУ — в своєму слові зупинився на великих заслугах товариша Єжова перед революцією, на його більшовицькій роботі на посту народного комісара Внутрішніх справ Союзу РСР.

— Під керівництвом товариша Єжова, — говорить він, — органи НКВС і нас у Києві викорчували не одне троцькістсько-бухаринське і буржуазно-націоналістичне гніздо. У товариша Єжова ми будемо вчитися непримиренній боротьбі з контрреволюціонерами. Всі ми будемо пильними помічниками чекістів — єжовців.

Під бурхливі оплески ставиться на голосування пропозиція про висунення товариша Єжова кандидатом для таємного голосування у Раді Союзу. Моруки. Кандидатура тов. Єжова затверджується одностайно. Збори надіслали телеграму товаришу Єжову з проханням дати свою згоду балотуватися в Київській - Молотовській округі у Раді Союзу.

Колектив КРЕСУ виіслав делегацію на сусідній авторемонтний завод ЦЕС, завод ім. Калініна і 6 шкірзавод для спільного обговорення пропозиції про висунення кандидатури товариша Єжова для таємного голосування у Раді Союзу по Київській - Молотовській округі.

АВТОРЕМОНТНИЙ ЗАВОД ВИСУВАЄ КАНДИДАТОМ

МИКОЛУ ІВАНОВИЧА ЄЖОВА

Рівно о 4 год. дня в одному з найбільших цехів зібрались на передбачені збори усі робітники, інженерно-технічні працівники та службовці київського авторемонтного заводу.

З великим піднесенням колектив заводу обговорював кандидатури Ради Союзу Верховної Ради СРСР.

Тисячний колектив авторемонтників одностайно приєднався до пропозиції колективу КРЕСУ і виставив своїм кандидатом у депутати до Ради Союзу тов. Миколу Івановича Єжова.

Колектив заводу звернувся з листом до Миколи Івановича Єжова, якому він просить його дати свою згоду балотуватися по Київській - Молотовській виборчій округі.

ІД ЗАВОДУ ІМ. ПЕТРОВСЬКОГО — Г. І. ПЕТРОВСЬКИЙ

ГОРИ РОБІТНИКІВ, ІНЖЕНЕРНО-ТЕХНІЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ І СЛУЖ-
ОВЦІВ МЕТАЛУРГІЙНОГО ЗАВОДУ ІМ. ПЕТРОВСЬКОГО ОДНОСТАЙ-
НО НАМІТИЛИ КАНДИДАТОМ В ДЕПУТАТИ РАДИ СОЮЗУ

ГРИГОРІЯ ІВАНОВИЧА ПЕТРОВСЬКОГО

На широке подвір'я заводу ім. Петровського з прапорами, портретами
йдуть сталевари, доменники, прокатники, енергетики.

Зібралися ветерани заводу. Вони пам'ятають ще Брянку, вони пам'ятають
людську експлуатацію, вони билися за владу Рад в лавах Червоної гвардії
Червоної армії.

На заводські збори прийшло 5 тисяч чоловік.

Голова зборів надає слово безпартійному майстрові новотокарного цеху
геранові заводу М. Анцишкіну. Йому 57 років. 42 з них він беззмінно
працює на металургійному заводі ім. Петровського.

— Товариші, з почуттям великої гордості і щастя я виступаю на цих
борах. Недавно ми довідалися, що робітники заводів, фабрик нашої чер-
ної столиці — Москви висунули своїми першими кандидатами у Рад
Союзу великого Сталіна і його кращих соратників.

Нам треба обговорити і намітити від Кіровської виборчої округи міста
Дніпропетровська гідного кандидата в депутати Верховної Ради. Я вважаю,
що від нашої виборчої округи найкращим кандидатом буде відомий усім
нам, старим брянцям, відомий і нашій молоді кандидат, який раніш працю-
вав на нашому заводі — Григорій Іванович Петровський.

Оплески зборів стверджують пропозицію т. Анцишкіна. Він продовжує:

— Значний час Григорій Іванович Петровський працював на нашому
заводі — ось там у мостовому цеху. (Тов. Анцишкін показує на те місце, де
раніш був мостовий цех, тепер цей цех виріс у великий мостовий завод).

— Григорій Іванович Петровський перший організував у нас на заводі
революційні гуртки. Він у підпіллі провадив велику революційну роботу.
Його загартований більшовик буде гідним депутатом Ради Союзу.

Слово надається інженерові, члену партії т. Шеверу.

— 12 грудня 1937 року буде найзнаменнішим днем, якого ще не знала
наша держава. В цей день ми за Сталінською Конституцією будемо оби-
рати наших представників у Верховну Рад. Трудящі Москви висунули
свого кандидата в депутати — великого, любимого товариша Сталіна.
Він висловив почуття всіх робітників, інженерів, службовців, колгоспників
всього Союзу. Я підтримую пропозицію т. Анцишкіна — висунути
нашої округи кандидатом у депутати Ради Союзу Григорія Івановича
Петровського.

— У механічному цеху стоїть старий верстат, на якому багато років
працював Григорій Іванович. Робітники Брянки пам'ятають Григорія Івано-
вича, знають, як він допомагав боротися проти свавілля царизму. Він нам
чітко пояснював слова Леніна і Сталіна. Тов. Петровський буде гідним
кандидатом у депутати Ради Союзу!

Одноставно схваленою резолюцією колектив заводу ім. Петровського висловлює своє бажання виставити кандидатом у депутати Ради Союзу Григорія Івановича Петровського і просить його дати згоду балотуватися в Кіровський виборчий округі м. Дніпропетровська.

ПРАЦІВНИКИ ОБЛУПРАВЛІННЯ НКВС НАМІТИЛИ КАНДИДАТОМ
У ДЕПУТАТИ РАДИ СОЮЗУ

ІЗРАІЛЯ МОЙСЕЙОВИЧА ЛЕПЛЕВСЬКОГО

З резолюції передвиборних зборів працівників Київського обласного управління й адміністративно-господарського управління НКВС УРСР

Під керівництвом більшовицької партії, геніального і любимого вождів народів товариша Сталіна Радянський Союз перетворився в квітучу могутню соціалістичну державу.

У дні XX роковин Великої соціалістичної революції, під прапором великої хартії людства — Сталінської Конституції, наш багатомільйонний славний радянський народ з величезним ентузіазмом готується до виборів у Верховну Раду СРСР.

Збори гаряче вітають висунення першим кандидатом у депутати Ради Союзу вождя народів, нашого любимого друга й вчителя Йосифа Віссаріоновича Сталіна.

Ми одноставно висуваємо кандидатом в депутати Ради Союзу по Кагановичській виборчій округі м. Києва тов. Леплевського Ізраїля Мойсейовича — стійкого більшовика-ленінця, вірного захисника пролетарського класу, що організував чекістів України на нещадне викорчовування і розгром фашистських банд. Просимо товариша Леплевського дати свою згоду балотуватися в депутати Ради Союзу по Кагановичській виборчій округі.

РОБІТНИКИ, ІНЖЕНЕРНО-ТЕХНІЧНІ ПРАЦІВНИКИ І СЛУЖБОВЦІ
КИЇВСЬКОГО ЗАВОДУ „УКРКАБЕЛЬ“ ВИСУВАЮТЬ КАНДИДАТОМ
В ДЕПУТАТИ РАДИ СОЮЗУ РОБІТНИЦЮ-СТАХАНОВКУ

ГУСЯТНІКОВУ ПАРАСКОВІЮ ВАСИЛІВНУ

О 3-годині до будинку нового дротового цеху почали збиратися робітники, інженерно-технічні працівники і службовці першої та другої зміни заводу „Укркабель“.

Незмінно зріс завод за дві сталінські п'ятирічки. З невеличкої майстерні перетворився в потужне підприємство, що постачає кабель вугільної промисловості Радянського Союзу.

90 тис. крб. продукції за рік — така була програма заводу, коли був ще капіталістичним підприємством. На 90 і на 100 тис. крб. проду-

пускає тепер завод „Укркабель“ протягом одного дня, а в ці стахановські дні колектив заводу, на відзнаку XX роковин Великої соціалістичної революції та виборів до Верховної Ради СРСР, збільшує випуск своєї продукції до 120 тис. крб. на день.

Чудові цифри, величезні перемоги!

Рідній більшовицькій партії, любимому Сталіну зобов'язані робітники своїми перемогами. І до нього, до свого батька, вчителя й друга — до великого Сталіна звертають робітники слова любові й відданості.

Безпартійна робітниця т. Гончарова, яка перша дістала слово для обговорення кандидатів, назвала прізвище Парасковії Василівни Гусятнікової.

— Товариші, у нас на заводі 22 роки працює т. Гусятнікова Парасковія Василівна. Ми, робітники заводу „Укркабель“, так само, як і робітники багатьох інших заводів, добре її знаємо. Тов. Гусятнікова — стахановка, ідеологосиця. Вона була делегатом Надзвичайного VIII Всесоюзного З'їзду Рад. Вона була в числі тих, що їм радянський народ довірив обговорити й затвердити велику Сталінську Конституцію.

На основі Сталінської Конституції наша країна почала виборчу кампанію. Сьогодні ми зібралися тут, щоб обговорити й висунути кандидата в депутати Ради Союзу від Молотовської виборчої округи Києва. Я вважаю, що т. Гусятнікова — краща стахановка, віддана дочка нашої соціалістичної батьківщини — гідна того, щоб бути обраною до Ради Союзу.

Ця кандидатура знаходить загальне схвалення серед маси робітників, інженерно-технічних працівників і службовців заводу. Палко підтримує, кандидатуру Гусятнікової робітник теслярного цеху т. Пономаренко. Далі виступає бригадир цеху ширвжитку т. Подольський:

— Я знаю т. Гусятнікову ще з 1920 року. Я працював тут поблизу, на невеличкій ткацькій фабриці. Я пам'ятаю, як віддано боролася тоді т. Гусятнікова за відновлення заводу, за те, щоб він безперебійно працював. Зумівно, по-більшовицькому працює Парасковія Василівна. Вона перемогла на нічну зміну, щоб мати змогу вдень учитися, набувати знань і прикласти ще більше користі своєму заводу. Вона подає всім приклад на виробництві, вона — свідомий громадський працівник, бере активну участь у радянському будівництві, як член районної Ради та обласного виконавчого комітету.

Величезне піднесення зборів викликають слова майстра теслярного цеху т. Клименка, який говорить:

— Ми приєднуємося до московських робітників, які намітили першу кандидатуру — кандидатуру нашого любимого Сталіна!

Довго не вщухають бурхливі оплески. По всьому великому цеху поспішно лунають вигуки:

— Хай живе Сталінська Конституція та її творець товариш Сталін!

— Вождеві радянського народу й пролетарів усього світу — ура!

Слово надається токареві т. Цирулю, головному інженерові т. Єременко, секретареві заводського партійного комітету т. Тананаєву. Один по одному виступають робітники, інженерно-технічні працівники, службовці,

партійні й непартійні більшовики. Вони говорять про Гусятнікову, про роботу на заводі, про її громадську роботу — з усіх виступів яскраво мальовується обличчя робітниці, яку любовно, з сталінським піклуванням виховала більшовицька партія. Молоді робітники, які недавно поступили на завод і не встигли ще добре познайомитися з Парасковією Василівною, просять, щоб вона виступила на зборах і розповіла про себе. Уважно слухають робітники її коротку й щиру розповідь.

Дочка робітника - казаняра. Рано залишилася сиротою, мати бідувала з малими дітьми. З п'яти дітей — троє вмерло. 11 років пішла в няню. З 1915 року на заводі, тут працює 22 роки.

Нову широку дорогу відкрила перед нею партія Леніна — Сталіна. Сили її, її лінійну робітницю, ударницю висунули на змінного майстра, а згодом і відповідального чергового по заводу. За зразкову роботу уряд нагородив її орденом Трудового Червоного Прапора. Вона працювала і водночас навчалася.

Оплесками проводжають збори Парасковію Василівну. А товариші, виступають слідом за нею, доповнюють її розповідь. Вони говорять про те, як більшовичка Гусятнікова віддано бореться за лінію партії, як вона допомагає молоді кадри, як допомагає своїм товаришам по роботі.

І збори висловили свою волю, одностайно схваливши резолюцію, в якій пропонується Парасковію Василівну Гусятнікову кандидатом в депутати Радянського Союзу.

І ВЕЛИКИМ ПІДНЕСЕННЯМ І РАДІСТЮ ЗУСТРІВ СОЦІАЛІСТИЧНИЙ
ПАРК. В ЗВІСТКУ ПРО ВИСУНЕННЯ КАНДИДАТАМИ ДО РАДИ СОЮЗУ
ЛЮБИМОГО ВОЖДЯ НАРОДІВ ТОВАРИША СТАЛІНА І НАЙБЛИЖЧИХ
ЙОГО СОРАТНИКІВ — ТОВАРИШІВ МОЛОТОВА, КАЛІНІНА І ЖДАНОВА.
РОБІТНИКИ І СЛУЖБОВЦІ НАЙБІЛЬШИХ ЗАВОДІВ МІСТА ВІТАЮТЬ
І ПІДТРИМУЮТЬ ПРОПОЗИЦІЇ ТРУДЯЩИХ МОСКВИ І ЛЕНІНГРАДА
ІК ВІЯВ ВОЛІ І БАЖАННЯ ВСЬОГО БАГАТОМІЛЬЙОННОГО НАРОДУ
РАДЯНСЬКОЇ КРАЇНИ.

СТАЛІН — НАШ ПРАПОР, НАША ГОРДІСТЬ, НАША НАДІЯ!

За кілька хвилин майдан перед головною конторою Тракторного заводу
заповнили робітники. Гримить оркестр. На фронтоні будинку — портрети ве-
ликих вождів народу Леніна, Сталіна та їхніх близьких соратників.

Робітники все прибувають. Вони йдуть з прапорами, портретами, пла-
катами. Вони заповняють уже весь майдан і сквери. Лунає музика.

Рівно о 4-й голова завкому профспілки тов. Мельніков оголошує мі-
тинг, присвячений висуненню перших кандидатів до Ради Союзу відкритим.
Перше слово надається представникові заводського партійного комітету
Толмачову:

— В Москві, в Ленінграді на заводах проходили збори, присвя-
чені висуненню перших кандидатів до Ради Союзу. Вибори збігаються з
XX-річчям Жовтневої соціалістичної революції. Вони є демонстрацією ве-
ликих перемог нашої країни, здобутих під керівництвом комуністичної пар-
тії на чолі з геніальним вождем і учителем товаришем Сталіним.

Робітники Москви і Ленінграда висунули першим кандидатом до Ради
Союзу всіма нами любимого, непохитного, відданого ленінській справі това-
риша Сталіна і його соратників товаришів Молотова, Калініна, Жданова.
Висунуто також кращих людей нашої країни — стахановця товариша Сме-
танина і товаришку Пічугіну. Від чистого серця ми одностайно підтримуємо
і вітаємо ці кандидатури до Ради Союзу.

На мітингу виступив голова української республіканської виборчої
комісії до Ради Національностей механік ливарного цеху т. Міма:

— Велика пролетарська революція 1917 року покликала робітничий клас
і селянство бути господарями країни. Ми підводимо підсумки перемог,
добутих нами і записаних у великій Сталінській Конституції. Усі наші
спраги і почуття зараз з тим, хто створив нам щасливе життя, хто веде нас
до перемоги до перемоги, з великим Сталіним!

Мені випала почесна роль бути головою республіканської виборчої ко-
місії. Я виправдаю з честю довіря партії, нашого колективу і всіх трудя-

щик. До Верховної Ради СРСР оберемо чесних, відданих партії радянським патріотів!

Робітник тракторного цеху т. Шабоніст закликає колектив заважати, щоб жоден ворог не міг пролізти до органів влади.

На трибуні робітниця ливарного цеху т. Бахарева. У її словах, як дзеркалі, відбиваються думки трудящих:

— Товариш Сталін над могилою Вододимира Ільїча поклявся усе своє життя боротися за справу Леніна, свято оберігати більшовицьку єдину партію, нещадно боротися з усіма ворогами. Сьогодні ми можемо тут свідчити, що товариш Сталін до кінця виконує славні ленінські заповіді, своє життя присвятив робітничій справі, піклується про трудящих, як про кращий батько, бореться непримиренно з усіма ворогами народу й партії. Ось чому ми палко вітаємо і всім серцем підтримуємо кандидатуру товариша Сталіна у Раді Союзу. Ми підтримуємо і вітаємо кандидатури соратників вождя товариша Сталіна товаришів Молотова, Калініна і Жданова.

І коли т. Бахарева вигукнула: — Хай живе наш вождь товариш Сталін! — майдан здригнувся від овацій багатотисячного колективу.

— Я голосуватиму за дорогого учителя і друга трудящих товариша Сталіна, — схвильовано говорить майстер ремонтно-механічного цеху товариш Іонін, — оберемо до Верховної Ради людей, які все своє життя борються і борються за робітничу справу, за розквіт нашої радянської батьківщини! Жодного ворога не пропустимо до Рад!

Профорг ливарного цеху т. Барановський закликає:

— Ще вище підніmemo продуктивність праці, засвоїmo стахановські методи, доб'ємося, щоб могутній потік гусеничних тракторів безперервно йшов на колгоспні поля. Ще щільніше з'єднаємо наші лави навколо партії, навколо її вождя великого Сталіна і його соратників. Будемо пильно стежити, щоб жоден послідиш троцькістсько-бухарінський і буржуазно-націоналістичний охвіст не проліз до органів влади!

З промовою на мітингу виступив голова Червонозаводської окружної виборчої комісії т. Григор'єв, член окружної виборчої комісії робітник моторного цеху т. Гречанинов.

У резолюції, схваленій одноголосно багатотисячним колективом, записано:

„Голос виборців Сталінської округи міста Москви — це голос всього багатомільйонного народу радянської країни. Сталін — наш прапор, наша гордість, наша надія! Ім'я Сталіна — наше найдорожче ім'я, кандидат Сталін — наша перша кандидатура до верховних органів радянської влади.“

Мітинг закінчено. Довго не стихає грім овацій. Як символ радості перемоги, сили й могутності лунають звуки пролетарського гімну — „Інтернаціоналу“.

ТОВАРИШ СТАЛІН ВІВ І ВЕДЕ НАШУ КРАЇНУ ВІД ПЕРЕМОГИ ДО ПЕРЕМОГИ

резолюції загальних зборів робітників, службовців і інженерно-технічних працівників других змін заводу імени Комінтерну

Загальні збори робітників і службовців найбільших підприємств Сталінської виборчої округи червоної столиці Радянського Союзу — м. Москви підняли кандидатуру в депутати Ради Союзу мудрого і палко любимого в народі Йосифа Віссаріоновича Сталіна.

Ми, робітники, інженерно-технічні працівники і службовці заводу імени Комінтерну, одностайно підтримуємо і схвалюємо пропозицію московських робітників про висунення до Ради Союзу кандидатури великого вождя товариша Сталіна, під керівництвом якого країна з убогої і відсталой перетворена в могутню і непереможну державу, в оплот миру в усьому світі.

Під геніальним керівництвом товариша Сталіна країна Рад розгромила своїх ворогів народу — троцькістсько-зінов'євських і бухарінських заговорників, контрреволюціонерів, буржуазних націоналістів, шпигунів і диверсантів і неухильно крокує від перемоги до перемоги.

Під геніальним керівництвом товариша Сталіна ми домоглися історичних перемог, записаних в Сталінській Конституції Союзу Радянських Соціалістичних Республік.

Йому, вождеві соціалістичної революції, що дав нам заможне, радісне багате життя, ми з величезною радістю і готовністю віддамо свій голос.

Ми також одностайно підтримуємо пропозицію робітників про висунення кандидатури до складу Ради Союзу кращих лєнінців - сталінців — голови Радянського уряду товариша Молотова, всесоюзного старости — товариша Сталіна і керівника лєнінградських більшовиків товариша Жданова.

За прикладом передових заводів і фабрик нашої батьківщини, ми висунули в кандидати, а потім оберемо до складу Верховної Ради СРСР, загартованих більшовиків, кращих лєнінців - сталінців.

ПОЧУТТЯ МІЛЬЙОНІВ

МІТИНГИ НА ХАРКІВСЬКОМУ ЗАВОДІ „СЕРП І МОЛОТ“

Радісний і бадьорий день! Навіть осіннє сонце, ніби лагідно усміхаючись, освітлює якимось по-весняному. Перша зміна на харківському заводі „Серп і Молот“ закінчує роботу, як і завжди, о 3 годині дня. З великим захопленням розмовляли вість про те, що в столичній Сталінській виборчій окрузі трудящі одностайно висунули кандидатуру в депутати Ради Союзу вождя нашої батьківщини товариша Сталіна, а колективи найбільших підприємств Молотовської виборчої округи висунули кандидатуру голови Ради Народних Комісарів СРСР товариша Молотова.

Глибокою пошаною, революційною відданістю вождеві народів товариша Сталіну і його соратникам були пройняті палкі промови. Ці промови

свідчили, що почуття передових робітничих колективів Москви — це почуття мільйонів трудящих усієї нашої батьківщини. Палкі слова рад і вітання неслися з трибун у цехах МС-2, ковальському і інших. Стахановець т. Єфімов, начальник ділянки т. Слуцький виступили на мітингу в цеху МС-2.

„Ми, разом з робітниками Москви, від усього серця просимо товаришів Сталіна дати свою згоду на балотування своєї кандидатури у депутати Рад Союзу. Ще краще будемо вивчати Сталінську Конституцію і новий виборчий закон. До органів влади оберемо тільки передових, відданих радянській владі й народові, людей нашої країни“, — так заявили в резолюції робітники цеху МС-2.

— Від імени всього колективу ковалів, — гсворив стахановець т. Луїко на мітингу в ковальському цеху, — гаряче вітаю і підтримую кандидатуру вождя народів товариша Сталіна і кандидатуру голови Ради Народних Комісарів СРСР товариша Молотова. Робітники ковальського цеху закликають увесь колектив заводу на відзнаку радісної дати — виборів у Верховну Раду — до дня виборів виконати річну виробничу програму.

В одностайно ухваленій резолюції робітників, інженерів і техніків службовців ковальського цеху сказано:

„З великою радістю вітаємо і підтримуємо кандидатуру вождя народів товариша Сталіна і кандидатуру голови радянського уряду товариша Молотова в депутати до Ради Союзу.

Під керівництвом великого генія людства товариша Сталіна, творця найдемократичнішої в світі Конституції, ми завоювали величезні, небачені успіхи на всіх фронтах соціалістичного будівництва. Ми ще краще будемо активніше, по-стахановському візьмемось за виконання наших виробничих завдань.

Піднесемо революційну пильність, посилимо боротьбу за викорчовування і остаточний розгром ворогів народу. Не допустимо, щоб в органи державної влади і управління робітничого класу пролізли класові вороги! На виборах ми віддамо свої голоси кращим синам, героєм нашої великої соціалістичної батьківщини.

Хай живе великий Сталін, який дав нам прекрасне, квітуче, волене життя!“

* * *

Високо під склепіння велетнів-цехів лунко несуться бурхливі оплески на честь найлюбимішого з любимох великого вождя народів товаришів Сталіна, на честь одного з найближчих його соратників — голови Радянського уряду товариша Молотова, на честь Всесоюзного старости товариша М. І. Калініна, на честь керівника Ленінградських більшовиків товариша А. О. Жданова.

КАНДИДАТИ ВСІЄЇ КРАЇНИ

З резолюції студентів геолого-географічного факультету Харківського державного університету

Ми, студенти геолого-географічного факультету, палко вітаємо рішення кандидатур керівників партії і радянського уряду до Ради Союзу

ми заявляємо, що кандидати в депутати до Ради Союзу, висунуті трудящими
вониєї столиці і міста Леніна, є кандидатами всієї нашої країни.

Трудящі Москви, голосуючи за керівників партії і уряду, за великого
нашого Сталіна, висловлюють волю всіх робітників, службовців, колгоспни-
ків — всіх трудящих нашої великої батьківщини.

Хай живе велика партія Леніна — Сталіна!

Хай живе гаряче любий, дорогий і рідний товариш Сталін!

Хай живе радянський уряд і його керівники, вірні соратники товариша
Сталіна — товариші Молотов, Калінін, Жданов!

РОБІТНИКИ ІНЖЕНЕРНО-ТЕХНІЧНІ ПРАЦІВНИКИ І СЛУЖБОВЦІ
ПАРКУ № 2 НАМІТИЛИ КАНДИДАТОМ У ДЕПУТАТИ РАДИ СОЮЗУ

ЙОСИФА ВІССАРІОНОВИЧА СТАЛІНА

З резолюції загальних зборів

Загальні збори робітників, інженерно-технічних працівників і службов-
ців парку № 2 висувають кандидатом у депутати Ради Союзу вожда на-
родів СРСР, палко любимого трудящими усього світу, вчителя і друга, рід-
ного всім нам Йосифа Віссаріоновича Сталіна.

Під керівництвом товариша Сталіна наша країна перетворилась на най-
сильнішу державу в світі.

Під керівництвом товариша Сталіна наша батьківщина стала культурною
нацією, заможною.

Під керівництвом товариша Сталіна ми розгромили всіх ворогів, викор-
иставши і далі викорчовуючи їхні контрреволюційні фашистські гнізда.

Безмежна наша любов до найвеличнішої людини нашої епохи — до то-
вариша Сталіна. З невимовною радістю ми висуваємо кандидатуру вожда
народів СРСР у депутати Ради Союзу і просимо його дати свою згоду
кандидуватися по Ленінській виборчій окрузі м. Харкова.

Хай живе велика Сталінська Конституція!

Хай живе наш друг, батько і вчитель, творець щасливого радісного
будущого країни соціалізму — любий Сталін!

СТУДЕНТИ І ПРОФЕСОРИ ХАРКІВСЬКОГО ВЕТЕРИНАРНОГО ІНСТИТУТУ
НАМІТИЛИ КАНДИДАТОМ У ДЕПУТАТИ РАДИ СОЮЗУ

ЙОСИФА ВІССАРІОНОВИЧА СТАЛІНА

З резолюції загальних зборів

Обговоривши питання про висунення кандидата у депутати Ради Союзу
по Дзержинській виборчій окрузі м. Харкова, загальні збори студентів
і професорів Харківського ветеринарного інституту, на яких були при-
сутні 1500 чол., ухвалили:

Кандидатом у депутати Ради Союзу намітити вожда народів СРСР,
палко любимого трудящими всього світу вчителя і друга, геніального творця

нової Конституції, великого продовжувача справи Маркса — Енгельса, Леніна, який веде народи країни Рад від перемоги до перемоги, людина якої є символом боротьби всього передового людства — рідного нам Йосифа Віссаріоновича Сталіна.

ГОЛОСУЄМО ЗА ВЕЛИКОГО СТАЛІНА

НА МІТИНГУ ПИСЬМЕННИКІВ ХАРКОВА

Висунення всіма трудящими СРСР першим кандидатом до Верховної Ради Союзу найулюбленішого друга і вчителя, геніального вождя людства товариша Сталіна радісно схвилювало письменників Харкова.

На мітинг, скликаний з приводу цієї радісної події, зібралися всі харківські письменники.

Серцями своїми, всіма своїми думками і почуттями за Сталіна голосуватимуть всі сто мільйонів виборців, — такий зміст виступів усіх письменників.

В своїх виступах письменники тт. Юхвід, Смолич, Масенко, Хашенський, Ходченко і інші схвилювано згадують основні етапи діяльності товариша Сталіна.

Це він, Сталін, разом з своїм величним учителем Леніним організував і виховував крицеву комуністичну партію.

Це він, Сталін, переможно керував фронтами громадянської війни.

Це він, Сталін, — натхненник двох сталінських п'ятирічок, які змінили обличчя нашої країни так, що її не впізнати.

Це він, Сталін, — творець найдемократичнішої в світі Конституції, основи якої мільйони трудящих СРСР здійснюють тепер свої виборчі права.

Це він, Сталін, — кращий друг і вчитель радянської літератури.

Під мудрим сталінським керівництвом велетенськими кроками йде невосяжана країна від перемоги до перемоги, відмітаючи, як порох, підліття і магання всіх і всіляких ворогів.

Схвилювані письменники змінюють один одного на трибуні і з великим надхненням читають свої твори, присвячені великому Сталіну.

Під гучні довготривалі оплески письменники Харкова затвердили телеграму листа до товариша Сталіна. Письменники Харкова обіцяють Йосифу Віссаріоновичу виправдати почесне право голосувати своїми серцями разом з всією країною за найкращого більшовика, найкращого громадянина, вождя трудящого людства всесвіту — геніального Сталіна.

ЛИСТ ТОВАРИШЕВІ СТАЛІНУ

ДОРОГИЙ ЙОСИФ ВІССАРІОНОВИЧ!

Велика честь припадає трудящим району Вашого імені у Червоній столиці Країни Рад: їх кандидат до Верховної Ради Союзу Рад і Республік — найулюбленіший друг і вчитель трудящих, геніальний вождь людства, творець нової Конституції — Ви, дорогий товариш Сталін.

Разом з трудящими Сталінського району Москви будуть голосувати за кандидатуру свого проводиря виборці цілого Радянського Союзу.

Разом з робітничим класом Сталінського району Москви голосуватимемо за Вашу кандидатуру і ми, товариш Сталін, радянські письменники Харкова.

Всі сто мільйонів виборців, заповнюючи виборчі бюлетені, в серці своєму повторять Ваше ім'я, ім'я Великого лєнінця, що привів наші вільні народи до щасливого життя і впевнено веде в ще яскравіше майбутнє.

Ми, Харківські письменники обіцяємо Вам, товаришу Сталін, своєю відданістю більшовицькій партії і Радянській владі, творами гідними нашої героїчної батьківщини, виправдати почесне право голосувати разом зі всією країною за Вас — найкращого більшовика, найкращого громадянина, друга і вчителя трудящого людства цілого світу!

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ РОБІТНИКІВ І СЛУЖБОВЦІВ ЗАВОДУ ІМ. КОМІНТЕРНУ
УНІФІКОВАНО НАМІТИЛИ КАНДИДАТОМ У ДЕПУТАТИ РАДИ СОЮЗУ

ВЯЧЕСЛАВА МИХАЙЛОВИЧА МОЛОТОВА

Обговоривши питання про висунення кандидата у депутати Ради Союзу Центральної Ради СРСР по Червонозаводській виборчій окрузі м. Харкова, загальні збори робітників, інженерів, техніків і службовців харківського заводу ім. Комінтерну ухвалили:

Кандидатом у депутати Ради Союзу висунути найближчого соратника великого Сталіна, вірного сина радянського народу, непохитного борця за справу комунізму голову уряду першої в світі радянської держави — Вячеслава Михайловича Молотова.

Просити товариша Молотова дати свою згоду на балотування по харківській Червонозаводській виборчій окрузі.

РОБІТНИКИ, СЛУЖБОВЦІ Й ІНЖЕНЕРНО-ТЕХНІЧНІ ПРАЦІВНИКИ
ХАРКІВСЬКОГО ЗАВОДУ ІМ. ЛЕНІНА НАМІТИЛИ КАНДИДАТОМ
У ДЕПУТАТИ РАДИ СОЮЗУ

ВЯЧЕСЛАВА МИХАЙЛОВИЧА МОЛОТОВА

Загальні збори робітників, службовців і інженерно-технічних працівників Харківського заводу ім. Леніна постановляють:

Кандидатом у депутати Ради Союзу від робітників, службовців і інженерно-технічних працівників заводу ім. Леніна висунути кращого учня найближчого соратника великих вождів комунізму Леніна і Сталіна — голову першого в світі радянського уряду Вячеслава Михайловича Молотова.

Кожен робітник нашого заводу знає, що шлях тов. Молотова — це шлях вірного сина великого радянського народу. Він разом з Леніним і Сталіним

організував нашу партію, разом з великим Сталіним здійснює керування переможним будівництвом соціалізму в нашій країні і з усією своєю втомною більшовицькою енергією веде нашу країну від перемоги до перемоги.

Дорогий Вячеслав Михайлович! Колектив заводу ім. Леніна просить вас дати свою згоду балотуватись по Ленінській виборчій окрузі м. Харкова. Хай живе Сталінська Конституція!

Хай живе голова першого в світі радянського уряду Вячеслав Михайлович Молотов!

Хай живе вождь народів наш рідний, любий, великий Сталін!

ПАРОВОЗОРЕМОНТНИЙ ЗАВОД НАМІТИВ КАНДИДАТУРУ

ЛАЗАРЯ МОЙСЕЙОВИЧА КАГАНОВИЧА

На цьому ж заводському подвір'ї формувалися у 1905 році бойові і бойові дружини. Тут організувалися загони червоногвардійців у роки громадянської війни.

Сьогодні зібрався з величезним піднесенням півторатисячний колектив, щоб намітити свого кандидата в депутати Ради Союзу. Робітник котельного цеху т. Гадючка каже:

— Робітники фабрик і заводів столиці нашої квітучої батьківщини намітили першого кандидата в депутати до Ради Союзу — нашого любимого, мудрого вожда й учителя товариша Сталіна. Я пропоную висунути кандидатом у депутати до Ради Союзу соратника великого Сталіна — Лазаря Мойсейовича Кагановича.

Збори одностайно голосували за цю пропозицію і ухвалили просити тов. Кагановича дати згоду балотуватись по Ленінській виборчій окрузі міста Харкова.

ПЕРЕДВИБОРЧІ ЗБОРИ РОБІТНИКІВ І СЛУЖБОВЦІВ ЗАВОДУ № 1
ОДНОСТАЙНО ВИСУНУЛИ КАНДИДАТОМ У ДЕПУТАТИ РАДИ СОЮЗУ

КЛИМЕНТІЯ ЄФРЕМОВИЧА ВОРОШИЛОВА

Заводський майдан заповнило море людей. Сюди зійшлися робітники, інженерно-технічні працівники, службовці заводу, щоб намітити кандидата у депутати Ради Союзу. Трибуну міцним кільцем оточили численні колонади, оздоблені прапорами, лозунгами, плакатами.

З краю до краю ллються радісні пісні.

Сьогодні велике свято. Господарі країни Рад висуюють своїх кандидатів у депутати Ради Союзу. Вони ще раз зібралися продемонструвати свою безмежну відданість партії Леніна — Сталіна. Цього незабутнього дня чекати кожний.

Несподівана тиша. На трибуні голова завкому т. Ростовцев.

— Передвиборчі збори вважаю відкритими.

Грім оплесків. Чути вигуки: „Хай живе творець Конституції великий Сталін!“

Після обрання президії і затвердження порядку денного, слово дістає гарний робітник товариш Коломійцев.

— Червона столиця вже висунула кандидатів до Ради Союзу товариша Сталіна і його кращих соратників — людей, відданих справі комунізму, які дадуть нам щасливе життя.

— Я пропоную, — говорить т. Коломійцев, — висунути кандидатуру до Ради Союзу від нашої округи кращого лєнінця, народного комісара оборони Климентія Єфремовича Ворошилова.

Вибухають оплески, лунають вигуки „ура!“

— Просимо тов. Ворошилова дати свою згоду на балотування в депутати до Ради Союзу по нашій окрузі.

Другим виходить на трибуну робітник - стахановець Затуловський.

— Я не можу передати своєї радості. Я підтримую кандидатуру тов. Ворошилова, кращого сина нашої соціалістичної батьківщини. Ми знаємо свого наркома оборони, як кращого соратника товариша Сталіна, як стійкого більшовика і непохитного лєнінця, непримиренного борця з ворогами народу — троцькістами, бухарінцями і націоналістами.

Особливо захоплює і тепло звучала промова стахановця Салькова.

— Ми сповнені гордістю тим, що висуваємо кандидатом у депутати Ради Союзу наркома оборони Климентія Єфремовича Ворошилова. Ми всі, як один, готові на перший заклик нашої партії і радянського уряду віддати своє життя за свою соціалістичну батьківщину, за завоювання Великого Квітня.

Під загальні оплески збори одноголосно ухвалюють резолюцію, в якій говориться:

„Загальні збори робітників, інженерно-технічних працівників і службовців заводу № 135 ухвалюють: висунути кандидатом у депутати Ради Союзу Климентія Єфремовича Ворошилова, народного комісара оборони РСР, колишнього луганського слюсаря, першого маршала Радянського Союзу, полководця Робітничо - Селянської Червоної Армії.

Загальні збори просять товариша Ворошилова дати свою згоду балотуватися по нашій окрузі.

Робітники заявляють, що віддадуть свої голоси за стійкого більшовика, прекрасного і любимого полководця, про якого наш народ склав бойові пісні.

Хай живе залізний нарком маршал Радянського Союзу!

Хай живе великий вождь народів наш рідний і любимий Сталін!

Хай живе велика партія Леніна — Сталіна!“

Всі, як один, учасники зборів підносять руки, схвалюють резолюцію.

З палким піднесенням довго ще гремять вітальні вигуки на честь комуністичної партії, на честь великого вождя народів товариша Сталіна, на честь тов. Ворошилова.

Збори обрали своїх кращих представників на передвиборчу окружну раду.

організував нашу партію, разом з великим Сталіним здійснює керування переможним будівництвом соціалізму в нашій країні і з усією своєю втомною більшовицькою енергією веде нашу країну від перемоги до перемоги.

Дорогий Вячеслав Михайлович! Колектив заводу ім. Леніна просить вас дати свою згоду балотуватись по Ленінській виборчій окрузі м. Харків.
Хай живе Сталінська Конституція!

Хай живе голова першого в світі радянського уряду Вячеслав Михайлович Молотов!

Хай живе вождь народів наш рідний, любимий, великий Сталін!

ПАРОВОЗОРЕМОНТНИЙ ЗАВОД НАМІТИВ КАНДИДАТУРУ

ЛАЗАРЯ МОЙСЕЙОВИЧА КАГАНОВИЧА

На цьому ж заводському подвір'ї формувалися у 1905 році бойові бійничі дружини. Тут організувалися загони червоногвардійців у роки громадянської війни.

Сьогодні зібрався з величезним піднесенням півторатисячний колектив, щоб намітити свого кандидата в депутати Ради Союзу. Робітник котельного цеху т. Гадючка каже:

— Робітники фабрик і заводів столиці нашої квітучої батьківщини намітили першого кандидата в депутати до Ради Союзу — нашого любимого мудрого вождя й учителя товариша Сталіна. Я пропоную висунути кандидатом у депутати до Ради Союзу соратника великого Сталіна — Лазаря Мойсейовича Кагановича.

Збори одногласно голосували за цю пропозицію і ухвалили пропонувати тов. Кагановича дати згоду балотуватись по Ленінській виборчій окрузі міста Харкова.

ПЕРЕДВИБОРЧІ ЗБОРИ РОБІТНИКІВ І СЛУЖБОВЦІВ ЗАВОДУ № 1
ОДНОГЛАСНО ВИСУНУЛИ КАНДИДАТОМ У ДЕПУТАТИ РАДИ СОЮЗУ

КЛИМЕНТІЯ ЄФРЕМОВИЧА ВОРОШИЛОВА

Заводський майдан заповнило море людей. Сюди зійшлися робітники, інженерно-технічні працівники, службовці заводу, щоб намітити кандидата у депутати Ради Союзу. Трибуну міцним кільцем оточили численні колоди, оздоблені прапорами, лозунгами, плакатами.

З краю до краю лунають радісні пісні.

Сьогодні велике свято. Господарі країни Рад висувують своїх кандидатів у депутати Ради Союзу. Вони ще раз зібралися продемонструвати свою безмежну відданість партії Леніна — Сталіна. Цього незабутнього дня чекати кожний.

Несподівана тиша. На трибуні голова завкому т. Ростовцев.

— Передвиборчі збори вважаю відкритими.

Грім оплесків. Чути вигуки: „Хай живе творець Конституції великий лідер!“

Після обрання президії і затвердження порядку денного, слово дістає арій робітник товариш Коломійцев.

— Червона столиця вже висунула кандидатів до Ради Союзу товариша лідера і його кращих соратників — людей, відданих справі комунізму, які дадуть нам щасливе життя.

— Я пропоную, — говорить т. Коломійцев, — висунути кандидатуру до Ради Союзу від нашої округи кращого лідера, народного комісара оборони Климентія Єфремовича Ворошилова.

Вибухають оплески, лунають вигуки „ура!“

— Просимо тов. Ворошилова дати свою згоду на балотування в депутати до Ради Союзу по нашій окрузі.

Другим виходить на трибуну робітник - стахановець Затуловський.

— Я не можу передати своєї радості. Я підтримую кандидатуру тов. Ворошилова, кращого сина нашої соціалістичної батьківщини. Ми знаємо свого наркома оборони, як кращого соратника товариша Сталіна, як стійкого більшовика і непохитного лідера, непримиренного борця з ворогами народу — буржуазіями, буржуазіями і націоналістами.

Особливо захоплює і тепло звучала промова стахановця Салькова.

— Ми сповнені гордістю тим, що висуваємо кандидатом у депутати Ради Союзу наркома оборони Климентія Єфремовича Ворошилова. Ми всі, ми один, готові на перший заклик нашої партії і радянського уряду віддати своє життя за свою соціалістичну батьківщину, за завоювання Великого Квітня.

Під загальні оплески збори одноголосно ухвалюють резолюцію, в якій говориться:

„Загальні збори робітників, інженерно-технічних працівників і службовців заводу № 135 ухвалюють: висунути кандидатом у депутати Ради Союзу Климентія Єфремовича Ворошилова, народного комісара оборони РСР, колишнього луганського слюсаря, першого маршала Радянського Союзу, полководця Робітничо-Селянської Червоної Армії.

Загальні збори просять товариша Ворошилова дати свою згоду балотуватися по нашій окрузі.

Робітники заявляють, що віддадуть свої голоси за стійкого більшовика, прекрасного і любимого полководця, про якого наш народ склав бойові пісні.

Хай живе залізний нарком маршал Радянського Союзу!

Хай живе великий вождь народів наш рідний і любимий Сталін!

Хай живе велика партія Леніна — Сталіна!“

Всі, як один, учасники зборів підносять руки, схвалюють резолюцію.

З палким піднесенням довго ще гремять вітальні вигуки на честь комуністичної партії, на честь великого вождя народів товариша Сталіна, на честь тов. Ворошилова.

Збори обрали своїх кращих представників на передвиборчу окружну нараду.

РОБІТНИЦІ, РОБІТНИКИ І ІНЖЕНЕРНО-ТЕХНІЧНІ ПРАЦІВНИКИ
ШВЕЙНОЇ ФАБРИКИ „БІЛЬШОВИЧКА УКРАЇНИ“ НАМІТИЛИ
КАНДИДАТОМ У ДЕПУТАТИ РАДИ СОЮЗУ

КЛИМЕНТІЯ ЄФРЕМОВИЧА ВОРОШИЛОВА

Зібравшись на загальнофабричний мітинг 1.600 робітниць, робітників і інженерно-технічних працівників швейної фабрики „Більшовичка України“ обговорили питання про висунення кандидата у депутати Ради Союзу.

Перше слово дістає [краща стахановка цеху білизни, яка працює на фабриці з дня існування фабрики, т. Аболижнікова. Вона пропонує висунути від Червонозаводської виборчої округи міста Харкова кандидатом у депутати Ради Союзу вірного соратника і друга товариша Сталіна, вождя Робітничо-Селянської Червоної Армії, колишнього луганського слюсаря, наркома оборони Климентія Єфремовича Ворошилова.

Далі виступає 72-річна мати червоноармійця т. Кричевська.

— Ми, жінки,— каже вона,— щасливі що живемо в епоху Сталінської Конституції, в якій золотими літерами записано для нас широкі права на працю, на відпочинок, на освіту — на щасливе життя. Я приєдную свій голос до голосу всіх трудящих за кандидатуру товариша Климентія Єфремовича Ворошилова.

Колектив фабрики „Більшовичка України“ надіслав лист тов. Климентію Єфремовичу Ворошилову з проханням дати свою згоду балотуватися в депутати Ради Союзу по Червонозаводській виборчій окрузі м. Харкова.

З ЛИСТА ТОВАРИШЕВІ ВОРОШИЛОВУ

Дорогий Климентій Єфремович!

Ми зібрались на передвиборчі збори, щоб обговорити питання про висунення кандидата у депутати Ради Союзу.

Колектив нашої фабрики одноставно висуває Вашу кандидатуру як вірного друга і соратника товариша Сталіна.

Кожний день приносить нашій батьківщині блискучі перемоги, яких ми добиваємось під мудрим керівництвом вождя народів товариша Сталіна. Ми, жінки щасливі, що живемо в сталінську епоху Сталінської Конституції, в якій золотими літерами записано широкі наші права на труд, на відпочинок, на освіту, на щасливе життя.

Це життя, здобуте кров'ю кращих синів і дочок нашої батьківщини, ми будемо захищати, коли треба буде, з гвинтівкою в руках в рядах доблесної Червоної Армії, під вашим, Климентій Єфремович, керівництвом.

Вас, Климентій Єфремович, ми висуваємо своїм кандидатом у депутати Ради Союзу і просимо дати свою згоду балотуватися по нашій Червонозаводській виборчій окрузі м. Харкова.

РОБІТНИКИ, РОБІТНИЦІ, ІНЖЕНЕРИ, ТЕХНІКИ І СЛУЖБОВЦІ
ХАРКІВСЬКОГО МОЛОЧНОГО КОМБІНАТУ ІМ. МІКОЯНА
НАМІТИЛИ КАНДИДАТОМ У ДЕПУТАТИ РАДИ СОЮЗУ

АНАСТАСА ІВАНОВИЧА МІКОЯНА

Подвір'я молочного комбінату ім. Мікояна заповнене людьми. Тут зібрано понад 300 чоловік. Настрій у всіх підвищений.

На трибуну скромно підіймається літня жінка. Це Олена Михайлівна Михайлова, краща стахановка комбінату. Вона працює в харчовій промисловості з 1919 року. Не зважаючи на свої 60 років — вона систематично перевищує норми.

Олена Михайлівна схвильована. Стисло і зворушливо вона говорить :

— Я пропоную обрати кандидатом у депутати Ради Союзу стійкого більшовика, соратника товариша Сталіна, наркома харчової промисловості товариша Мікояна.

Останні слова її тонуть в гучних оплесках. Оркестр урочисто грає „Інтернаціонал“.

Один по одному виступають товариші Косторжевський, Зайцев, Кордашевська і інші. Всі вони активно підтримують пропозицію т. Михайлової. Теплою й задушевністю пройняті слова виступаючих, коли вони говорять про бойового наркома.

В ухваленій одностайно під бурхливі оплески резолюції записано :

„Робітники і робітниця, інженерно-технічні працівники і службовці Харківського молочного комбінату ім. Мікояна висувують кандидатом у депутати Ради Союзу по Ленінській виборчій окрузі вірного сталінця, непохитного більшовика, який на всіх етапах нашої революції разом з партією бореться за справу комунізму, за щастя трудового народу — нашого наркома Анастаса Івановича Мікояна, ім'я якого носить наш завод. Збори просять товариша Мікояна дати свою згоду балотуватися в депутати Ради Союзу по Ленінській виборчій окрузі м. Харкова“.

НАШИМ ОБРАНЦЕМ БУДЕ ТОВАРИШ С. В. КОСІОР

РОБІТНИКИ, СЛУЖБОВЦІ, ІНЖЕНЕРИ, ТЕХНІКИ ХАРКІВСЬКОГО
ЗАВОДУ „СЕРП І МОЛОТ“ ОДНОГОЛОСНО УХВАЛИЛИ
ВИСУНУТИ КАНДИДАТОМ У ДЕПУТАТИ РАДИ СОЮЗУ

ТОВАРИША СТАНІСЛАВА ВІКЕНТІЙОВИЧА КОСІОРА

Дві тисячі робітників і робітниць, інженерно-технічних робітників і службовців ранкової зміни харківського заводу „Серп і молот“ зібралися на заводському майдані, щоб обговорити кандидатури в депутати до Верховної Ради СРСР по Держинській виборчій окрузі м. Харкова. З пропозицією виступив старий кадровик заводу Олександр Яковлевич Пірог:

— Депутатом до Ради Союзу я пропоную висунути старого революціонера-піпльника, одного з найкращих соратників товариша Сталіна секретаря

ЦК КП(б)У — Станіслава Вікентійовича Косіора, який по-більшовицькому бореться з ворогами народу, неухильно здійснював і здійснює ленінсько-сталінську національну політику, бореться за дальше зміцнення і процвітання Радянської України — невід'ємної складової частини СРСР.

Виступає безпартійна службовка т. Довгонос:

— Нам припала велика честь. Ми перші по Дзержинській виборчій окрузі висуваємо сьогодні своїх кандидатів. Ми, безпартійні більшовики, підтримуємо пропозицію т. Пірога і будемо просити тов. Косіора дати свою згоду балотуватись до Ради Союзу по Дзержинській виборчій окрузі м. Харкова.

Старий маляр Малько, безпартійний ливарник Москальов та інші товариші виходили на трибуну, щоб висловити свої думки і почуття про найдемократичніші в світі вибори, вітали організатора і натхненника перемоги товариша Сталіна, його соратника, кращого сина народу, керівника квітує Україну товариша Косіора.

Збори одногласно ухвалили резолюцію, в якій просять тов. Косіора дати свою згоду балотуватись по Дзержинській виборчій окрузі м. Харкова.

РОБІТНИКИ, СЛУЖБОВЦІ І ІНЖЕНЕРНО-ТЕХНІЧНИЙ ПЕРСОНАЛ ТРУДКОМУНИ ІМ. ДЗЕРЖИНСЬКОГО НАМІТИЛИ КАНДИДАТОМ У ДЕПУТАТИ РАДИ СОЮЗУ

МИКОЛУ ІВАНОВИЧА ЄЖОВА

На величезному просторому майдані між корпусами цехів зібралися робітники, службовці і інженерно-технічні працівники трудкомуні ім. Дзержинського.

Перше слово дістає стахановець механічного цеху фотозаводу тов. Велін. Він говорить про великі перемоги радянського народу, про щасливе життя трудящих, про величезні зміни в країні Рад.

— Партия Леніна — Сталіна, великий машиніст локомотиву революції, вождь народів товариш Сталін зробили щасливим радянський народ, ведуть його від перемоги до перемоги. Підлі троцькістсько-бухарінські фашистські наймити піднімали свої огидні руки на щасливе життя нашого трудового народу. Та нікому не вдасться похитнути моці славної соціалістичної батьківщини, — говорить т. Велос.

— Ми, — продовжує він, — зібрались в надзвичайно важливий історичний момент. Трудящі нашої країни вперше обирають Верховну Раду СРСР. Усе наше народ висуває до Ради Союзу найвідданіших синів нашої батьківщини. Я пропоную висунути кандидатом у депутати Ради Союзу славного сталінського наркома Миколу Івановича Єжова, який залізною рукою трощить ворожі гнізда, викурює з усіх нір троцькістсько-бухарінську і буржуазно-націоналістичну мерзоту.

Товариші Панченко, Столяренко та інші палко підтримували пропозицію т. Велоса. Збори тривалими бурхливими оплесками вітають вірного учня Леніна і Сталіна залізного наркома тов. Єжова.

Одноголосно ухвалюється резолюція:

„Ми, робітники, службовці та інженерно-технічні працівники трудкомуні ім. Дзержинського, висловлюємо свою згоду балотуватись по Дзержинській виборчій окрузі м. Харкова.“

ім. Держинського, одноставно висувало кандидатом у депутати Ради Союзу наркома внутрішніх справ тов. М. І. Єжова, — вірного учня Леніна Сталіна, продовжувача справи залізного рикаря революції Ф. Е. Держинського, чие ім'я носить з честю наша комуна. Просимо тов. Єжова дати йому балотуватись до Ради Союзу по нашій Держинській виборчій окрузі“.

КАНАТНА ФАБРИКА НАМІТИЛА КАНДИДАТУРУ

ГРИГОРІЯ ІВАНОВИЧА ПЕТРОВСЬКОГО

Робітники й службовці „Канатки“ прийшли 23 жовтня на передвиборні збори, щоб висунути від свого колективу кандидатуру в депутати Ради Союзу.

Кадровик заводу безпартійний робітник тов. Петренко пропонує намітити кандидатуру Григорія Івановича Петровського. Палку промови оголошує т. Турчина.

— Подивіться на нашу чудову країну. Як змінилася вона за роки революції! Взяти, хоча б наш Червонобаварський район. Я ходжу по вулицях і не пізнаю їх. Збудовано 5 нових шкіл, палац культури, відкрито великий заводський комбінат для робітників заводу, збудовано поліклініку, водолікарню. Всім цим ми зобов'язані нашій партії й уряду, нашому дорогому товаришеві Сталіну, який як батько дбає про трудящих. Я цілком підтримую кандидатуру вірного соратника товариша Сталіна — тов. Петровського в депутати до Ради Союзу.

Збори ухвалили намітити кандидатом від Левінської виборчої округи Григорія Івановича Петровського.

ВІДДАМО СВОЇ ГОЛОСИ ЗА ВЛАСА ЯКОВЛЕВИЧА ЧУБАРЯ

Гудок словістив про закінчення роботи. Чотири тисячний колектив робітників, службовців, інженерно-технічних працівників будянського фаянсового заводу „Серп і молот“ дружно зібрався на подвір'ї заводу, щоб обмірковувати питання, кого висунути кандидатом в депутати Ради Союзу від свого колективу.

Першою одержала слово літня робітниця горнового цеху т. Коваленкова. В коротенькій промові вона висловила ту радість і гордість, з якою всі робітники сьогодні прийшли взяти участь в єдиних у світі справді демократичних виборах за Сталінською Конституцією.

Вона, хвилюючись, говорила про своє життя — минуле й сучасне, про рідну батьківщину і партію, про перемоги соціалізму і організатора цих перемог товариша Сталіна. Вона говорила з великим піднесенням і почуттям. Збори відповідали на її слова бурхливими оплесками. Закінчуючи свою теплу промову, Коваленкова запропонувала висунути кандидатом в депутати Ради Союзу стійкого більшовика-сталінця тов. Власа Яковлевича Чубаря. Присутні на зборах єдиним поривом влаштували сердечну громову овацію. На трибуні робітник опалювального цеху т. Бирюк.

— Я пригадую ті часи, коли робітники не мали права брати участь у виборах. Сьогодні ми вільно й прямо висуваємо кандидатів до Верховної Ради СРСР.

Товариш Сталін дав нам щасливе, радісне життя. І коли тепер ми висуваємо кандидатів у депутати Ради Союзу, то першим кандидатом вся країна висуває товариша Сталіна.

— Я теж приєдную свій голос до голосу всього багатомільйонного народу. Віддам його першому депутатові товаришеві Сталіну.

— Від нашої Харківської сільської виборчої округи,— продовжує т. Бирюк,— я цілком підтримую пропозицію т. Коваленкової— до Ради Союзу висуємо кандидатом Власа Яковлевича Чубаря.

Тов. Чубар, працюючи на Україні, багато зробив щодо її розвитку, бракував активну участь у відбудові народного господарства соціалістичної України. Він нещадно громив зрадників нашої батьківщини, троцькістсько-зінов'євських бандитів, правих зрадників і буржуазних націоналістів.

Під гучні оплески залишає трибуну т. Бирюк. За ним з теплою промовою виступила молода робітниця Кондратенко.

— Я до революції не працювала. Глитаєм, експлуаторам надо мені не довелося знущатись. Я народилась,— каже т. Кондратенко,— в дні, коли пролетаріат під керівництвом партії Леніна— Сталіна скинув ярмо капіталізму, у дні Великої соціалістичної революції. Ці 20 років я прожила радісно й щасливо, бо щодня відчувала піклування рідного Сталіна. Тепер я закликаю всіх присутніх віддати свої голоси генію людства, любимому товаришеві Сталіну і його близькому соратникові, й учневі Власові Яковлевичу Чубарю.

Виступають ще літній робітник т. Катков, інженер т. Шендрюк, тт. Гуролова, Синіцин, Петренко. Всі вони вітають пропозицію трудящих про висування першим кандидатом у депутати Ради Союзу товариша Сталіна і пропозицію т. Коваленкової про висування від харківської сільської виборчої округи стійкого більшовика-сталінця товариша Власа Яковлевича Чубаря.

Одноголосно проходить затвердження резолюції просити тов. В. Я. Чубаря дати згоду балотуватись по Харківській сільській округі.

Після ухвалення резолюції збори затвердили текст привітальної телеграми товаришеві Сталіну і текст листа тов. В. Я. Чубарю.

ПЕРЕДВИБОРЧІ ЗБОРИ ПРАЦІВНИКІВ ОБЛАСНОГО УПРАВЛІННЯ НКВД
ВИСУНУЛИ КАНДИДАТОМ У ДЕПУТАТИ ДО РАДИ СОЮЗУ

ІЗРАІЛЯ МОЙСЕЙОВИЧА ЛЕПЛЕВСЬКОГО

В цей теплий погожий осінній день в саду надзвичайно людно. В зеленому кільці лав червоним полотном накритий стіл. На столі— бюст товариша Сталіна. Сюди спішають працівники обласного управління НКВД та їхні дружини.

Збори відкрито. Перше слово дістає т. Барбаров:

— Ми зібралися в надзвичайно важливий історичний момент. Трудящі нашої країни вперше обирають Верховну Раду СРСР.

Трудащі висувують до Ради Союзу найвідданіших синів нашої батьківщини. Я пропоную кандидатом у депутати Ради Союзу висунути народного комісара внутрішніх справ УРСР тов. Леплевського. Тов. Леплевський — бойовий чекіст і стійкий комуніст. Він під керівництвом нашого бойового наркома тов. Ежова мобілізує всіх нас на розгром ворогів народу.

Товариші Кузнечиков, Коренной, Найман і інші виступаючі палко вітали і підтримували пропозицію т. Барбарова.

В резолюції записано:

„Загальні збори працівників обласного управління НКВС одностайно підтримують і палко вітають першу кандидатуру у депутати Ради Союзу вождя народів великого Сталіна, загальні збори ухвалюють висунути до Ради Союзу кандидатуру стійкого більшовика, орденоносця, народного комісара внутрішніх справ УРСР, комісара державної безпеки II рангу — тов. Леплевського Ізраїля Мойсейовича“.

ПЕРЕДВИБОРЧІ ЗБОРИ РОБІТНИКІВ, СЛУЖБОВЦІВ І ІНЖЕНЕРНО-ТЕХНІЧНИХ ПРАЦІВНИКІВ ПАНЮТИНСЬКОГО ВАГОНРЕМОНТНОГО ЗАВОДУ ОДНОСТАЙНО ВИСУНУЛИ КАНДИДАТОМ У ДЕПУТАТИ РАДИ СОЮЗУ

ОЛЕКСАНДРА ВАСИЛЬОВИЧА ОСІПОВА

У найбільшому — малярному цеху — зібрався весь колектив заводу на свої передвиборчі збори. Колектив заводу, користуючись великими правами, записаними в Сталінській Конституції, висуває кандидата у депутати до Верховної Ради СРСР.

Цех оздоблений портретами вождів, плакатами, прапорами. З кінця в кінець під стелею простягнувся червоний транспарант. „Оберемо до Верховної Ради СРСР кращих людей, відданих справі Леніна — Сталіна“.

На збори прийшли буквально усі робітники з дружинами, з дітьми, одягнені в святковий одяг, прийшли радісні, з піснями.

Збори відкриває голова професійної організації заводу т. Кропива:

— Сьогодні ми зібралися для того, щоб обговорити питання висунення кандидата в депутати Ради Союзу. Наш колектив палко вітає висунення трудящими червоної столиці першим кандидатом до Ради Союзу того, хто приносить нашу батьківщину до велетенських перемог, хто мільйонам трудящих дає щасливе, радісне життя, нашого любимого, рідного товариша Сталіна і його бойових соратників.

Буря оплесків спалахнула в цеху. Оплески переплітаються з тисячоголосим „ура“ на честь великого Сталіна, партії і уряду.

На трибуну один за одним виходять промовці. Першим говорить інженер колісного цеху тов. Безцінний:

— Ми, що живемо в епоху Сталінської Конституції, — найщасливіші люди. З давніх часів кращі уми людства мріяли про таке суспільство, в якому живемо ми. Сьогодні, користуючись правами громадянина СРСР, я висувую кандидатом до Ради Союзу орденоносця Олександра Васильовича Осіпова,

виконуючого обов'язки секретаря харківського обкому КП(б)У. Тов. Опов довів свою відданість партії Леніна — Сталіна на всіх фронтах соціалістичного будівництва, куди б його не посилала партія.

Одноставно, бурхливими оплесками збори підтримують пропозицію товариша Безцінного.

ПЕРЕДВИБОРЧІ ЗБОРИ КОЛГОСПНИКІВ І КОЛГОСПНИЦЬ С. КІЯНИ
І СТ. МЕРЧИК (ОХТИРСЬКА ВИБОРЧА ОКРУГА) ВИСУНУЛИ
КАНДИДАТОМ У РАДУ СОЮЗУ

УЛЯНУ МИКОЛАЇВНУ БОНДАРЕНКО

Найбільше приміщення села Кіяни — школа — давно вже не пам'ятає таких зборів. Тричі переставляли лави, перекроювали площу, але місць не вистачало. Розкрили дерев'яну стінку і з'єднали три кімнати. Люди приходили й прибували. Вулицями святково прибраного села проносили машини з колгоспів. По вулицях з піснями йшли на мітинг радісні, святкові люди. Вони йшли на свої збори, щоб висувати кандидатуру в депутати Ради Союзу.

З портрета усміхався великий Сталін, вітаючи тих, що прийшли сюди у велику залу.

Ім'я любимого вождя було у всіх на устах. Йому присвятили перше слово колгоспні промовці. Йому першому кандидатові в Раду Союзу, відіслали привітання. Бурхливими оваціями, вигуками „ура“ вкривають його пропозицію обрати почесним головою зборів любимого вождя народів, творця найдемократичнішої в світі Конституції. До почесної президії обирається Політбюро ЦК ВКП(б).

Перше слово бере голова колгоспу ім. Молотова Дмитро Андрійович Зміївський. Він говорить про радісне, щасливе життя нового села. Цей рай і міцніє, розвивається колгосп, зростає добробут людей, творчо, культурно заможного живуть колгоспники. Вони користуються усіма правами. Це щасливе життя, ці великі права дала нам комуністична партія і великий Сталін.

— Нам випала сьогодні велика честь виставити кандидатуру у Раду Союзу. Я пропоную висунути Уляну Миколаївну Бондаренко. Чому я висувати її кандидатуру? Тому, що Бондаренко, працюючи у нас в селі головою сільради, проявила себе, як прекрасний комуніст-більшовик, зв'язана з масами, яка вчить маси і вчиться у мас. Вона буває на полі, в бригадах, роз'яснює рішення партії й уряду, спрямовує роботу колгоспів. Всі ми знаємо, що два роки тому, коли ми обирали тов. Бондаренко головою сільради, багато з нас думали: хіба витягне ця жінка вкрай запущену сільськодільську роботу? Ми не вірили, що Бондаренко, молода висуванка, жінка зуміє направити роботу секції сільради, витягнути з прориву колгоспи. Але вона з перших днів згуртувала навколо себе колгоспний актив і разом з ним працювала. У цьому причина перемоги тов. Бондаренко. І я вважаю, що наша Уляна Миколаївна дасть згоду, щоб її кандидатуру висунути у Раду Союзу.

З великим задоволенням колгоспники зустріли слова голови колгоспу Зміївського. Один по одному виступали вони, палко підтримуючи його пропозицію.

— Підходяща кандидатура — Уляна Миколаївна, — говорить старий колгоспник Панько Павлович Кіян. — Чуйна, сердечна людина, більшовик, одним словом. Коли до неї приходиш за порадою, або спитаєш щось, завжди одержуєш добру відповідь і гарний прийом.

— Всі ми знаємо Бондаренко, — говорить Мармаза, дружина колишнього голови колгоспу, забитого куркулями часів колективізації. — Всі ми знаємо її, як справжнього керівника — більшовика. Це нова жінка, яку виростило колгоспне село. Хіба раніше колись ми збиралися б висувати свою кандидатуру в органи верховної влади? Ніколи цього не могло бути, бо жінка не знала іншої дороги, як хата й піч. Далі рогачів не йшла діяльність жінки. Я підтримую цілком пропозицію товариша Зміївського. Бондаренко — добра кандидатура до Ради Союзу.

Чимало колгоспників виступали на цих зборах — і Калюжна, і Юрченко, і Легкий, і Шевченко, і Курочка. Всі вони схвалювали пропозицію Зміївського. І коли головуючий звертається до зборів з проханням проголосувати на кваліфікації кандидатури Бондаренко, у відповідь на пропозицію здіймається гірняк.

Обговоривши питання про висунення кандидатури в депутати в Ради Союзу, загальні збори колгоспів ім. Молотова і ім. ХТЗ, постановили висунути кандидатом в Раду Союзу по Охтирській окрузі Уляну Миколаївну Бондаренко, 1903 року народження, дочку батрака і саму колишню батрачку, яка ввесь час працювала на громадській роботі і виправдала себе, як стійкий більшовик.

Такі ж величезні збори колгоспників відбулись в Ст. Мерчанській сільраді, в артіль „Шлях до комуні“. Тут також колгоспники одностайно виставили кандидатом у депутати Ради Союзу Уляну Миколаївну Бондаренко.

У цьому селі пройшли дитячі роки Бондаренко, в цьому селі вона вступила в колгосп, тут почалась її перша керівна громадська робота. І виступаючи на зборах колгоспники палко вітали висунення кандидатури Бондаренко.

Василь Олексійович Тесля розповів про те, як працювала Бондаренко в селі Ст. Мерчик. Вона була одним з перших організаторів колгоспу, вона організовувала маси бідняків і середняків на боротьбу проти куркулів. Вона створила навколо себе актив, організувала перші колгоспи. Бондаренко буде прекрасна кандидатура у Раду Союзу.

Як в селі Кіяни, так і в селі Ст. Мерчик обрали представників на окружну нараду, щоб захищати кандидатуру Бондаренко у депутати Ради Союзу.

Терень Масенко

СТАЛІН—НАША ПРАВДА

Сталін — воля, Сталін — наша правда,
Сталін — щастя людського пора.
Сталіна в свою Верховну Раду
Ввесь народ радянський обира.

Сталін — ім'я Батьківщини - саду,
Сонце мислі — Сталіна чоло,
Сталіна в свою Верховну Раду
Обирають місто і село.

Сталін — воля, Сталін — наша правда,
Сталін — щастя поколінь, століть,
Сталіна в Верховну нашу Раду
Обира увесь трудящий світ.

Харків, 1937 р.

* * *

*А сонечко сходить
Та все звідтіля.
Ой, як тепло гріє
Сонечко з Кремля.*

*А сонечко сходить,
Сміється земля,
Співають заводи,
Шумують поля.*

*А сонечко сходить,
Та все звідтіля,
Від Сталіна — батька,
З Москви, із Кремля!*

Зписано від колгоспника М. П'ятака з колгоспу „Зелений Гай“ Н.-Троїцького району.

Юрій Смолич

ЗА СТАЛІНСЬКОЮ КОНСТИТУЦІЄЮ

Стаття перша Сталінської Конституції проголошує: „Соціалістична Республіка є соціалістична держава робітників і селян“.

Сонце на мітинг прийшло перше. З широкого над степом синього неба воно лле радісним ярим теплом урожайної осені на безкраї підняті зябом поля навкруги, на велетенські сходи на верхі будівлі заводу, на рясні купи білих айстр на трибуні на балконі головної контори. Але справа, зліва враз загули, загуділи тисячі кроків і бойова, могутня мелодія „Інтернаціоналу“ покотила луною на північний посьолок, на південний посьолок до міста, у степ. Червоні полотнища спалахнули з башт заводського подвір'я і густі, щільні колони цехів вилилися зразу в широке море на величезному плаці. Тисячі піднесених схвильованих, радісних людей.

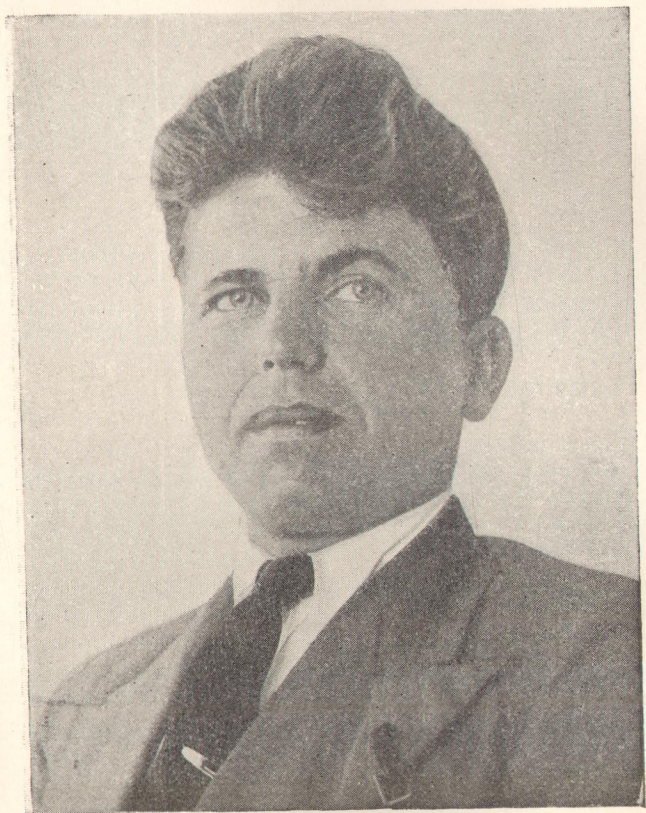
„Хай живе наш дорогий, любимий Сталін!“—цвіте сріблом і золотом на десятках прапорів, транспарантів, плакатів.

Десять тисяч робітників, службовців та інженерно-технічних робітників орденоносного Харківського тракторного заводу імені Серго Орджонікідзе прийшли на найважливіші збори—висувати кандидата на депутата до Верховної Ради СРСР!

— Широка страна моя родная!..—співає майдан,—ми в ней лесов, полей и рек...

Кому ж, як не хатезевцям, заводити цей спів? Тільки тракторів ХТЗ в Якутській тайзі, в горах Кавказа, в Карелії, в степах Туркменії, в полях Росії, Білорусії, України. Вони скрізь! Вся країна знає ХТЗ, і ось вона лежить по хатезевцям—широка, рідна, могутня країна, в якій ніколи не заходить сонце. І управляє нею—сам народ.

„Найвищим органом державної влади СРСР є Верховна Рада СРСР“—проголошує стаття тридцята Сталінської Конституції—і десятитисячне зібрання шумує, гомонить:—велика честь висунути свого депутата до Верховної Ради і велика відповідальність! Тільки кращим з найкращих, тільки вірним з вірніших, тільки справжнім сталінцям можна доручити

Микола Пилипович
КОЛЕСНИК

ити судьби народу, судьби першої в світі й історії держави
трудящих — судьби революції!

Могутнє „ура“ вкриває пропозицію обрати почесним пре-
зидентом тих, під чийм керівництвом країна трудящих при-
йшла до славетних перемог соціалізму — Політбюро ЦК ВКП(б),
і почесним головою — вождя народів світу — товариша
Сталіна!

І перший оратор вже промовляє. Сонце вільно палає на
того натхненому обличчі, дужий голос гримить далеко — і на
лінійній колії, де снують состави, і на бульвари, де рясно
іграють дітьми на руках, і на шляху, і луною котить аж ген
на посьолки.

— Якбижто Ленін! — гукає він, — великий Ленін, який так
привів про сто тисяч тракторів, дожив до сьогодні!..

Сьогодні вже самий Харківський Тракторний — один з трьох
братів-великанів, дав країні у два рази більше. Це дала воля
вродженого Великим Жовтнем вільного народу, це дала
вплив найпершого Ленінового соратника — Сталіна, це дала
непохитливість, зростаюча наполегливість великої комуністичної
партії, це дала могутність робітничого колективу, це дала
перемогу і героїзм вільного стахановського труда!

І тільки тих людей, які віддали себе цілком справі трудя-
щих, які уміють високо тримати і працю, і боротьбу, треба
наслати до Верховної Ради — керувати перемогам будівництвом
соціалізму!

І позапартійний стахановець Копацевський пропонує зі-
бранню висунути до Верховної Ради кандидатуру найкращого
стахановця заводу, Миколу Пилиповича Колесника!

Одностійні оплески і „ура“ зустрічають цю близьку серцю
пропозицію.

Оратори виступають один за одним. Вони одностійні в своїх
домоганнях. Вони за, вони тільки за — за Миколу Пилиповича
Колесника.

І з їхніх слів складається проста і прекрасна біографія
любимого товариша, загального друга, довершеного майстра,
вдданого робітника — справжнього сина революційного поко-
ління, сталінського вихованця.

Тисяча дев'яност сьомий рік народження, бідняк від бідняків,
підліток у куркулів. Потім — тютюнові плантації і робітничий
Донбас. Тоді — Червона армія і в ній звання командира-куле-
шника. Від першого дня пуску тракторного заводу — рядо-
вий робітник, але відмінник технічного навчання і — формовщик.
Сорок рам, за нормами, на зміну і рекорд цього року — сто
сімдесят шість. Стахановець, постійний, непосидючий і твер-
дий в громадській роботі, кандидат в члени партії, національ-
ністю українець.

Сторінки Сталінської Конституції розгортаються яскраві,
ясні. Микола Пилипович Колесник виходить з них — наро-

джений пролетарською революцією, вихований Сталінським турботами—як нерушиме потвердження, як прекрасний символ як саме життя. Уряд затвердив Миколу Пилиповича членом центральної виборчої комісії до Верховної Ради. І народ воліє доручити йому депутатство. Завод виховав Миколу Пилиповича Колесника і тепер бажає доручити йому керувати заводами, землями, справами і достатками країни соціалізму, судьбами народів і революції. Десятитисячний колектив заводу довіряє йому йти допомагати великим сталінським ділам!

— Колесника знає весь світ!—гукає з трибуни фрезерщик Білопольський.

І це вірно. Найкращу людину найкращого в світі заводу тракторів не може не знати весь світ трудящих. І світ знатиме його йще краще, коли він ввійде в Верховну Раду народних робітничим представником.

Колесник! Предки Миколи Пилиповича дістали, мабуть це наймення як пам'ять за страшну, надлюдську і каторжну працю в часи феодальної експлоатації. Батьки пронесли його тяжко і мужньо через злидні, бідарство і горе батрацтва і таким передали його своєму вірному синові— синові скридженого, замученого поміщиками і капіталістами народа. Пролетарська революція привела Миколу Пилиповича до радісної праці на оновленій землі. В велетенських цехах соціалістичного заводу славний рід Колесників руками Миколи Пилиповича вже робить трактори—на славу і волю трудового народу. Трактор—досконала машина, але трактор разом і не менш досконалий чинник класової боротьби. Трактором пролетаріат і трудове селянство здійснює боротьбу проти куркульських сил і проти нужденного дрібновласницького господарювання—за організовані форми соціалістичного господарювання. За колективізацію! За соціалізм! І соціалізм переміг! Так хай ж Микола Пилипович Колесник вершить судьби дальшого переможного будівництва соціалізму!

Пропозиції односторонні і інших кандидатур нема.

Голова зборів голосує. І збори одноголосно ухвалюють кандидатуру. Просити Миколу Пилиповича Колесника, Харків, Посьолок ХТЗ, будинок 22—дати свою згоду на імені „Ура“ Колеснику, „ура“ стахановцям, „ура“ батькові стахановського руху, товаришу Сталіну—гримить десятитисячний майдан. „Інтернаціонал“ покриває все.

Прапори колихнулись. Ім'я великого Сталіна горить на червоних полотнищах звідусіль, портрети керівників партії і уряду дивляться з трибуни на майдан, що десятками річок розтікається—просто, праворуч і ліворуч, на південний посьолок, на північний.

— Я такой другой страны не знаю,—зринає знову,—где так вольно дышет человек...

Величезне соціалістичне місто в червоній заграві вечірнього

онця простягає назустріч хатезевцям широкі обійми своїх вулиць. Десятки багатоповерхових комфортабельних будинків — це робітничі оселі сяють вже електричним світлом, нагрівають теплом і хатнім уютом. Бульвари в молодих посадках і газонах. Величавий театр — кіно. Школи. Ясла. Громадські установи. Труд, відпочинок, освіта. Живі сторінки Сталінської Конституції. Велетенський витвір соціалістичного будівництва.

А сім років тому тут був тільки голий степ і самотня приземкувата залізнична будка.

Трудащі ХТЗ висунули свого кандидата. І вони підуть дванадцятого грудня голосувати за нього — як один. Подати свої голоси за нього, тобто — за себе. За тисячі робітничих родин, за їх працю, відпочинок і життя. За соціалістичну промисловість. За соціалістичне хліборобство. За робітничо-селянську державу та її Конституцію. За комуністичну партію. За керівника, вождя трудящих СРСР та надію народів всього світу — дорогого й любимого друга, товариша Сталіна!

23 жовтня, 1937 року.
Харків

Іван Вирган

ВІТЧИЗНА

Благословенна дніпровá долина:
Шумні поля і гомінкі гаї,
Душ й калина, грози й солов'ї,
І кожний цвіт, і кожна бадилина.
А залізниць текуча бистрина!
А невичерпні скáрби глибочизни!
А Дніпрельстану велич осяйна!
Благословенна ти, моя вітчизно —
Радянська Україно весняна!
Хвала всьому живущому, рясному,
Хвала і слава, о народе мій —
Тобі воло́дареві молодому
Всього добра і прагнень, і надій!

А скільки ти перетерпів неправди,
Народе мій, в неволі живучи!
Яких журливих співів наспівав ти,
Яких плачів наплакав, ідучи!
Тебе топтали турки і татари,
Безвинну кров твою щораз лили
Царі й гетьмани, шляхта і жандарми,
Заводчикі і глитаї пили.

Ти марнував красу і силу в праці,
Але ніколи радості не знав.
Тобі жилося гірше, ніж собаці,—
Він мав курінь, а ти його не мав.
Чорно́зем твій — багати́рям жадню́чим
Родив щолі́та буйні́ пшени́ці,
А ти давився яшником черствучим,
Йдучи в Сибір, у найми, у старці.
Й не тільки ти — вся трудова Росія
Лише крізь ґрати бачила блакить;
У всіх була одна-єдина мрія —
На волю вийти і на волі жити.

Та як би ти не мучився в неволі,
Яких би лихоліть не зазнавав,
Ти не корився, не клонився долі —
Рушниць і кіс із рук не випускав.
Прийшла пора. Повстали всі народи,
Гнівні, багрові звівши прапори —
Немов би ріки потекли навпроти,
Немов би переплутались вітри.
Розпáлися кайдани і остроги ...
З огню і грому класових боїв
На золоту, на радісну дорогу
Великий Ленін всі народи звів.
І споконвічні їхні сподівання,
Видіння, мрії, потайні знаття
Великий Сталін втілив у буяння
Жаданого щасливого життя.

І ти тепер цвітеш в сім'ї народів,
Країно вільна, яра, чарівна, —
Отак земля, коли дихне весна,
Усі сади вряжає в пишний одів.
Народна сила процвіта щодень,
Одвічний сік розмаями буяє.
Хвалá тобі, могучий рідний краю —
Фортеця миру, праці і пісень.

Благословенна дніпровá долина:
Сади і води, луки і поля —
Моя співлива сонячна Вкраїна,
Радянська недоторкана земля.

Харків, 1937 р.

Давид Каневський

СТОЛИЦЯ

Ми виглядали з вікна вагона. Осінь з обох сторін.
Бачили ми — багрянів, золотіщав кожен новий прогін.
Ми не давали сусідам спокою: „Скоро вже буде вона?“
Добрі сусіди ловили приміти, передавали нам ...
Крикнув нарешті і зупинився зморений паровоз.
Трішки не вірилось ... Як ми чекали! І перед нами ось —
Змалку омріяна, як нам хотілось в гості до тебе прийти!
Ось ми дорослі сходим до тебе, ось перед нами ти.
Не треба нам транспорту, люба, і різних учених провідників —
Ми знаєм ці вулиці, кожен немовби ювість тут провів.
Ми хочем торкнутися знайомі будівлі, забуті знайти слова,
Історію щастя свого пізнати. Яка вона тут жива!
Позаду лишили ми знаменитий в Сімнадцятому вокзал,
Ліворуч майдан, де Ільїч з трибуни вогненні слова сказав.
В мереживах вулиць, новий і древній, розходиться слід віків.
Обабіч зростає граніт і мармур — дорога більшовиків.

Старою тебе я не бачив зовсім, ну з чим зрівнять молоду?
Нам стрівся в музеї туркмен — рибалка і мовив він до ладу:
— Я плив не дарма від Красноводська, у човні легкому плив.
Каспійське море було суворе, здіймало круті вали.
Вдаряли близько солоні бризки, шуміла водовороть,
Проте рибалки схотіли палко негоду перебороть.
Пливли по Волзі і от невдовзі ввійшли у Москва - ріку,
Щоб подивитися, яка столиця, хоч раз один на віку.
І нас зустріли, хоч пристань сірим туманом заволокло,
У саме серце світило сонце — так радісно нам було.

Я взяв за руку старого рибалку, що був від природи поет.
Він, як господар, показував місто, водячи взад — вперед.
Він хвалився, що знає Шмідта і Щолковський аеродром,
Згадав про коні у Ашхабаді і завернув до метро.
Пішли ми на станцію Комсомольську і сіли в м'який вагон.

Він весь на легенду скидавсь, той вечір, мені не забути його.
Мені не забути веселих вулиць і приятних москвичів.

Я ніс осінні московські квіти немов золоті ключі —
Мені відкривалося світло прозорих рубінових зір Кремля,
Мені відкривався початок будови, якої не знала земля.
Примруживши очі, я бачив, як блоки лягають в суцільний ряд,
У небо, у хмари янтарним блиском — велич палацу Рад.
Вгорі вождя велетенська постать, рука розрива грозу,
Відтіль далеко-далеко видно, що робиться скрізь внизу.
Як з порту Москви до морів — океанів вантажні йдуть кораблі,
Як сходять — ростуть молоді урожаї на лоні старої землі,
Як незбориме сталінське плем'я освітлює даль віків,
І всі дороги ведуть до світла — в столицю більшовиків.

Харків, 1937 р.

ПІСНЯ ПРО СТАЛІНСЬКУ КОНСТИТУЦІЮ

Двадцять п'ятого в Кремлі,
У червоній у Москві
Рідний Сталін промовляв,
З'їзду хартію читав.

По всім світі всі антени
Всім трудящим рознесли,
Що на з'їзді говорили,
Що схвалили й прийняли.

Там зібрались кращі люди
З усієї країни Рад,
Нашу Сталінську, радянську
Конституцію приймають.

Кращі люди виступали
Конституцію вітали,—
Сонце встало у Москві,
У червоному Кремлі.

Ой спасибі, рідний Сталін,
За усі твої діла:
Конституція твоя

Нас до щастя привела.

Ой спасибі, рідний Сталін,
За це радісне життя,—
Всі твої великі вчинки
Кожен в світі пам'ята

Склав цю пісню гурток колгоспників с. Головач, Полтавського р-ну, що
вивчає Сталінську Конституцію. Записав П. Капельгородський.